Τὸ φύλλον μετὰ δρ. 60· καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. 0,60

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 25—	Ἐτησία	Φράγκα 25.—
Ἑξάμηνος	» 14.—	Ἑξάμηνος	» 14.—
Τρίμηνος	» 7,50	Τρίμηνος	» 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησία) δολλάρια 4.

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Μαρτίου Β. - Λόμπ. 2405 — Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουλίου 1922 — Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 35

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

—Ἔτσι εἶπε κόκκινος ἀπ' τὸ θυμό του. Μὲ συμβουλεύετε δηλαδὴ νὰ φύγω ντροπιασμένος, νὰ παρατήσω στὴ μέση τὸν πόλεμο, νὰ μὴ κρατήσω τὴν ὑπόσχεση ποὺ ἔδωσα στὸν Ἰουλιανὸ καὶ ν' ἀφήσω τὴν περιουσία του νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ δρωμεροῦ αὐτοῦ Διοδερῆ; Ὄχι! Ὄχι καὶ πάλι ὄχι!... Δὲ μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλειά!.. Ἂν εἶναι γραφτό μου νὰ μὲ σκοτώσουν, τοὐλάχιστο ὅμως θὰ σκοτωθῶ πολεμώντας... θὰ μείνω πιστὸς στὸ λόγο μου.

Τὸ θάρρος τοῦ παιδιοῦ ἦταν ὑπέροχο κι' ὁ κακοῦργος τὸ κοίταζε εὐχαριστημένος.

Μὲ χαμογελὸ σχεδὸν τρυφερὸ καὶ μὲ συγκινημένη φωνὴ τοῦ εἶπε:

—Δὲ σὲ συμβουλεύω νὰ παρατήσῃς τὸν πόλεμο, ἀλλὰ νὰ πάρῃς τὰ μέτρα σου καὶ σὺ κι' ὁ φίλος σου.

—Καὶ γιὰ πόσον καιρό;

—Ὡς τὶς 25 Μαΐου, ποὺ θὰ γίνει ἡ ἐκλογὴ τοῦ καινούργιου βασιλιᾶ. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ὁ Σφάχτης θἄχει νὰ κάμῃ μὲ μένα. Ἐγὼ θὰ παλέψω καὶ θὰ τὸν ρίξω. Ἂν πετύχω, σώθηκες. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Σφάχτης θὰ χάσῃ τὴν ἐξουσία, δὲ μπορεῖ νὰ σοῦ κάμῃ τιποτα. Θὰ τοῦ πάρουμε μὲ τὸ ζόρι τὴν κασσετίνα καὶ θὰ δώσουμε στὸν Ἰουλιανὸ Μεσονύχτη τὰ χαρτιά, ποὺ τοῦ δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ κληρονομήσῃ τὴν κοντέσσα Σάντα Λεόνα.

Μ' ὅλες αὐτὲς τὶς ὡραῖες ὑποσχέσεις, ὁ Φρέδος Δορμπὰν δὲν εἶχε πεισθῆ. Ἔμενε στηριγμένος μὲ τοὺς ἀγκῶνες στὸ τραπέζι, ἀμίλητος, μὲ τὸ μέτωπο ρυτιδωμένο καὶ τὰ λαμπερὰ καὶ διαπεραστικὰ μάτια του στηλωμένα στὸ κενό· τέλος ψιθύρισε:

—Ἀφοῦ μὲ βεβαιώνετε ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωή μου ἂν δὲν κρυφτῶ, δέχομαι νὰ σᾶς ἀκούσω... χωρὶς ὅμως νὰ παρατήσω τὸν ἀγῶνα, χωρὶς νὰ φύγω ἀπ' τὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ σᾶς ἀφήσω... Ἂν σκοπεύετε ν' ἀγωνισθῆτε γιὰ μένα, θέλω νὰ μείνω κοντά σας, γιατὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σᾶς χρησιμεύσω... Εἶμαι βέβαιος!

—Μά, ἀγόρι μου, πῶς θέλεις νὰ συμβιβάσῃς αὐτὰ τὰ δυὸ πράγματα: νὰ κρυφτῆς γιὰ νὰ γλυτώσῃς ἀπ' τοὺς

«Καὶ θέλεις νὰ πᾷς, ἐσύ, στὸ σπίτι ἐκείνου ποὺ ὁρκίσθηκε νὰ σ' ἐξοντώσῃ;» —φώναξε ὁ Φιδές....»

βάλτους τοῦ Σφάχτη καὶ σύγκαιρα νὰ γωνιστῆς μαζί μου κατὰ τοῦ Σφάχτη; Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο! Πρέπει νὰ φύγῃς... μαζὶ μὲ τὸν Ἰουλιανὸ Μεσονύχτη.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Φρέδος ἀπάντησε κατηγορηματικά:

—Ὄχι! Δὲ φεύγω!

—Μὰ τότε;

—Λίγο μ' ἐνδιαφέρει!... Βρῆτε σεῖς ἕναν τρόπο. Ἔπρεπε νὰ κάνατε βρεῖ εἴκοσι τρόπους ὡς τώρα ἐσεῖς, ποὺ εἴδατε καὶ κάνατε τόσα πράγματα στὴ ζωή σας.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ἀπήντησε κολακευμένος ὁ Φιδές, ὅτι εἴδαμε καὶ κάναμε τόσα πράγματα μαζὶ μὲ τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα σου!...

Κι' ἐνῷ ἄρχιζαν νὰ τοῦ ἔρχωνται ἀναμνήσεις, ἔξαφνα τοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα. Πήδησε καθιστὸς πάνω στὸ τραπέζι, ἀντίκρυ στὸ παιδὶ καὶ φώναξε:

—Βρῆκα!... Ὑπάρχει ἕνας τρόπος νὰ κανονιστοῦν ὅλα.

—Τὄξερα ἐγώ! ἀπάντησε ἡ σύζυγος τὸ παιδί.

—Ἡ κυρὰ-Ζακόμπ θὰ μᾶς βγάλει ἀπ' τὴν ἀμηχανία.

—Ποιὰ εἶν' ἡ κυρὰ-Ζακόμπ;

—Θὰ τὴν γνωρίσεις.

Καὶ, χωρὶς νὰ ἐξηγηθῆ περισσότερα, ὁ Φιδὲς πῆρε τὸ καπέλλο του, τὸ ἐπανωφόρι του καὶ βγῆκε μὲ τὸ παιδὶ ἀπὸ μία κρυφὴ πόρτα.

*

Σ' ὅλο τὸ δρόμο, ὁ Φιδὲς εἶχε φόβους κι' ἀγωνίες. Δὲν ἔπαυε νὰ δίνῃ συμβουλὲς στὸ σύντροφό του:

—Βάδιζε καταμεσὶς στὸ δρόμο... Μὴ φεύγεις βῆμα ἀπὸ κοντά μου!

Πολλὲς φορές, βλέποντας διαβάτες ποὺ ἐρχόνταν ἀπ' ἀντίκρυ τους, στάθηκε μπρὸς στὸ παιδί, σὰν νἄθελε νὰ τὸ προστατεύσῃ ἀπὸ καμμιὰ πιστολιὰ ἢ μαχαιριά.

Ἔφτασαν ὅμως χωρὶς ἐπεισόδιο στὴν πόρτα ἑνὸς σπιτιοῦ, τὴν ὥρα ποὺ τὸ ρολόϊ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου χτυποῦσε ἑντεκάμισι. Ὁ δρόμος ἦτον ἔρημος καὶ σχεδὸν ὁλότελα σκοτεινός.

Ὁ Φιδὲς χτύπησε τρία δυνατὰ χτυπήματα πάνω στὴν πόρτα.

Ἀμέσως ἕνα παράθυρο ἀπ' τὸ πρῶτο πάτωμα ἄνοιξε κι' ἐφάνη μιὰ λευκὴ σιλουέττα, ποὺ ρώτησε:

—Ποιὸς εἶναι;

—Ὁ Φιδές! ἀπάντησε ὁ κακοῦργος.

—Πολὺ καλά! κατεβαίνω...

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, οἱ σύρτες τραβήχτηκαν μὲ μεγάλο θόρυβο, ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ Φιδές, κρατώντας τὸ Φρέδο ἀπ' τὸ χέρι, μπῆκε μέσα στὸ σπίτι.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, βασίλευε μυρωδιὰ καμφορᾶς μαζὶ μὲ μουχλίλα, ποὺ ἔπιανε στὸ λαιμό.

Τὸ παιδὶ ἑτοιμαζόταν νὰ ρωτήσῃ τὸ Φιδὲ τί σπίτι ἦταν αὐτό, ὅταν ἔξαφνα ἀνάφτηκε μιὰ λάμπα σὲ μιὰ γωνιὰ κι' εἶδε μιὰ χαμηλὴ κάμαρη, ποὺ τὸ ταβάνι της ἦταν γεμάτο ἀπὸ κρεμασμένα ροῦχα καὶ παράξενα πράγματα.

Ἀπ' τὸ ταβάνι κρεμόνταν μπαλσαμωμένοι κροκόδειλοι, ἐνῷ σ' ὅλες τὶς γωνιὲς ἦταν στοιβαγμένα σπαθιά, τουφέκια, ρολόγια, ἔπιπλα, ὅλα ἄνω-κάτω.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ παλιὰ πράγματα, πρόβαλε μιὰ γριά, ποὺ τ' ἄσπρα της μαλλιὰ ξέφευγαν ἀπ' τὸν ὄχι καὶ πολὺ καθαρὸ σκοῦφο της. Ἦταν πολὺ ἀδύνατη: μέσ' ἀπ' τὴ ῥόμπα της, ἐμάντευε κανεὶς τὰ κόκκαλά της. Στὸ κιτρινιασμένο καὶ ξερακιανὸ πρόσωπό της ἔλαμπαν δυὸ ζωηρὰ καὶ πονηρὰ μάτια καί, μ' ὅλη τὴ μεγάλη της ἡλικία, αἱ κινήσεις της ἦταν ζωηρὲς καὶ ὀβέλτες.

—Νά, ἡ κυρὰ-Ζακόμπ, εἶπε ὁ Φιδὲς δείχνοντας τὴ γριά.

—Στοὺς ὁρισμούς σας, κύριε Φιδέ, ἀπάντησε ἐκείνη κάνοντας μιὰ ὑπόκλιση μπροστὰ στὸ Φιδὲ καὶ στὸ Φρέδο... Πῶς τέτοια ὥρα στὸ μαγαζί μου;

Ὁ κλέφτης ἔρριξε στὴ γριὰ μιὰ ματιά, ποὺ ῥωτοῦσε:

—Εἴμαστε μόνοι;

Κι' αὐτὴ ἀπάντησε μ' ἕνα νόημα, ποὺ σήμαινε:

«Ἐντελῶς μόνοι... Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε ἐλεύθερα».

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ συνεννόηση ἐφανέρωνε ὅτι ὁ Φιδὲς κι' ἡ γερόντισσα ἦταν παλιοὶ γνῶριμοι κι' ὅτι καταλάβαιναν θαυμάσια ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἄλλωστε γρήγορα φάνηκε πῶς ὁ Φιδὲς τῆς εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη.

—Θέλω, τῆς εἶπε, νὰ μοῦ «ντύσῃς» τὸ παιδὶ αὐτό, σὲ τρόπο ποὺ νὰ γίνῃ ἀγνώριστο. Εἶναι, ξέρεις, «μαρκαρισμένο».

—Πώ! Πώ! Πώ! ἔκαμε ἡ γερόντισσα σὲ τρεῖς διαφόρους τόνους.

Ὕστερα κάρφωσε τὰ διαπεραστικά της βλέμματα στὸ Φρέδο καὶ τὸν κοιτοῦσε μ' ἔκπληξη καὶ μὲ συμπόνια, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ νοιώσῃ γιὰ ποιὰ αἰτία τὸ παιδάκι αὐτὸ νἄχῃ ἀπάνωτου μιὰ τέτοια καταδίκη σὲ θάνατο.

Ἡ κυρὰ-Ζακόμπ, σὰν μεταπράτρια ποὺ ἦταν, εἶχε ἀπὸ πολὺν καιρὸ δοσοληψίες μὲ τοὺς συμμορίτες τῆς Μαύρης Μάσκας. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν ἦταν ἀπ' τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Σφάχτη, γιατὶ ρώτησε:

—Αὐτὸς ὁ κανάγιας ὁ Σφάχτης θέλει νὰ τὸ ξεμπερδέψῃ τὸ παιδί;

—Ἀκριβῶς! ἀπάντησε ὁ Φιδές.

Ὕστερα, μὲ περηφάνεια, πρόσθεσε:

—Εἶναι ὁ γιὸς τοῦ Δορμπάν!

—Ἀ! Καὶ δὲ μοῦ τὄλεγες;

Ἀμέσως ἡ γριὰ ἔγινε περίπαιχτικη καὶ βιάστηκε νὰ κάμῃ ὅ,τι τῆς ζητοῦσαν.

—Καὶ βέβαια, ἔλεγε, πρέπει νὰ τὸ γλυτώσουμε τ' ὡραῖο αὐτὸ παιδάκι. Θὰ τοῦ βρῶ ὅ,τι χρειάζεται καὶ θὰ τὸ «ντύσω» θαυμάσια.

Μιλώντας πάντα, ἡ μεταπράτρια εἶχε ἀνάψει κι' ἄλλες λάμπες, ποὺ ἐφώτισαν τὸ μαγαζί. Ὕστερα πῆρε τὸ παιδὶ ἀπ' τὸ χέρι, τὄφερε κάτω ἀπ τὸ φῶς, σὲ τρόπο ποὺ νὰ ἰδῇ φωτισμένο τὸ πρόσωπό του, καὶ τὸ κοίταξε προσεχτικά.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγων λεπτῶν ἐξέταση, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα:

—Κατάλαβα τί τοῦ χρειάζεται. Ἔχω ἀκριβῶς ἕνα κοστοῦμι γωριατοπούλας, ποὺ θὰ τοῦ ἔρθει μιὰ χαρά.

Καί, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν συγκατάθεση τοῦ πελάτη της, βυθίστηκε σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ροῦχα κάθε εἴδους. Ἦταν ἐκεῖ μεταξωτὲς ῥόμπες, στρατιωτικὲς στολές, χωριάτικες μπλοῦζες, τέλος κουρέλια καὶ παλιὰ ροῦχα κάθε λογῆς. Χωρὶς νὰ φάῃ πολλὴν ὥρα, ἡ γριὰ ἀνακάλυψε μέσα στὸ σωρὸ ἕνα μικρὸ κοστοῦμι: μαύρη φοῦστα, βελουδένιο μπούστο καὶ σιδερωμένο πουκαμισάκι.

—Νὰ τί μᾶς χρειάζεται! εἶπε θριαμβευτικὰ δείχνοντας τὸ εὕρημά της.

Ὁ Φρέδος σιγὰ σιγὰ ἔμπαινε στὸ νόημα καὶ ρώτησε ἀνόρεκτα:

—Γιατὶ θέλετε νὰ μὲ ντύσετε κορίτσι;

Ὁ Φιδὲς ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ:

—Σ' ἔφερα στὴν κυρὰ-Ζακόμπ, τοῦ εἶπε, γιατὶ ἡ γερόντισσα αὐτή, ποὺ εἶναι ἀφωσιωμένη σὲ μένα, σὲ λίγα λεπτὰ θὰ σὲ ντύσῃ, θὰ σὲ κάμῃ ἐντελῶς διάφορετικό... Ἔχει μεγάλη εἰδικότητα ἡ αὐτὲς τὶς δουλειὲς ἡ κυρὰ-Ζακόμπ.

—Βέβαια! διέκοψε ἡ μεταπράτρια. Πενῆντα χρόνια τώρα αὐτὴ τὴ δουλειὰ κάνω!

Ὁ Φιδὲς ἐξακολούθησε:

—Ὅταν θὰ βγῇς ἀπὸ δῶ μέσα, θὰ σαι ἀγνώριστος. Οὔτε κι' ὁ ἴδιος ὁ Σφάχτης, ποὺ οἱ δικοί του τώρα θὰ σὲ ἀναζητοῦνε, δὲ θὰ μπορέσει, ἂν σ' ἀπαντήσῃ ποτέ, νὰ μαντεύσει πῶς εἶσαι ὁ Φρέδος Δορμπάν.

Τὸ παιδὶ κατάλαβε.

—Μπράβο! εἶπε. Εἶναι μιὰ ὡραία ἰδέα κι' αὐτὴ καὶ θὰ δοκιμάσω αὐτὸ τὸ χωριάτικο φόρεμα.

—Θὰ σοῦ ἔρθει σὰ γάντι, χρυσό μου, εἶπε ἡ γριά. Μπορεῖς νἄχῃς πεποίθησι στὴν κυρὰ-Ζακόμπ... Ἔχει μάτι ἡ κυρὰ-Ζακόμπ!

Ὁ Φρέδος ἔβγαλε τὸ σακκάκι του, τὸ παντελόνι του καὶ φόρεσε τὴ φοῦστα μὲ τὶς πιέτες. Ὕστερα, μὲ τὴ σειρά, φόρεσε τὸ μπούστο, τὶς κάλτσες, τὰ παπούτσια. Ὅταν τὸ πρῶτο αὐτὸ μέρος τοῦ ἔργου εἶχε τελειώσει, ἡ γριὰ εἶπε:

—Τώρα δὲ μᾶς μένει παρὰ τὸ κεφάλι... Ἐδῶ εἶναι δλη ἡ δοσκαλία!

Χώθηκε πάλι σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ περροῦκες. Ἦταν περροῦκες κάθε λογῆς: ξανθές, καστανές, σγουρές· ἀκόμα ἦταν κόλ περροῦκες μὲ φαλάκρα.

Διάλεξε μιὰ ξανθὴ περροῦκα καὶ μ' ἐπιτηδειότητα τὴ νέβαλε πάνω στὸ κεφάλι τοῦ Φρέδου. Ὕστερα, ἀφοῦ τὴ χτένισε, ἔβαλε πάνω στὰ μαλλιὰ τὸ αιδερωμένο λευκὸ σκοῦφο τῶν χωρικῶν τῆς Βρετάνης. Ὅταν τελείωσε, ὀπισθοχώρησε λίγο γιὰ νὰ ἰδῇ καλὰ τὸ παιδί. Ὁ Φιδὲς ἄφησε ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ:

—Μὰ τὴν καρδερίνα! ἐφώναξε. Κι' ἐγὼ ἴδιος δὲν τὸν γνωρίζω πιά.

Ἱκανοποιημένη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία της, ἡ γριὰ ἔφερε τὸ Φρέδομπροστά σ' ἕνα μεταλλο καθρέφτη, σήκωσε τὴ λάμπα καὶ τοῦ εἶπε:

—Κοιτάξου!

Ὁ γιὸς τοῦ Δορμπάν, βλέποντας τὸ εἴδωλό του στὸν καθρέφτη, τἄχασε. Ἔβλεπε καλά; Αὐτὸς ἦταν τ' χαριτωμένο ἐκεῖνο κορίτσι τῆς Βρετάνης, ποὺ μὲ τὰ ξανθά του μαλλιὰ φαινόταν ἕνα πλάσμα ἀγγελικό, ποὺ θἄλεγε κανεὶς ὅτι εἶχε φύγει ἀπὸ καμμιὰ θρησκευτικὴ εἰκόνα;

—Περίεργο, ἀλήθεια! εἶπε. Φαίνομαι σὰν κορίτσι!

Ἡ γριὰ χάθηκε πάλι γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ ξαναφάνηκε, κρατώντας ἕνα παλιὸ πλόστρας ποὺ τὸ πέρασε στὸ μπράτσο τοῦ Φρέδου.

—Ὁρίστε! τοῦ εἶπε. Νὰ θυμάσαι καλὰ ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ: Ἀπὸ σήμερα καὶ στὸ ἑξῆς εἶσαι πλόστρα κι' ἐργάζεσαι στὸ μαγαζὶ τῆς κυρίας Μαλέγκρ, πλατεῖα Μπωντογιέ, ἀριθμὸς 17. Δὲ θὰ τὸ λησμονήσῃς;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φρέδος καὶ ξανάπε:

—Κυρία Μαλέγκρ, πλόστρα... πλατεῖα Μπωντογιέ, ἀριθμὸς 17.

—Ὡραία! εἶπε ἡ γριά. Αὔριο θὰ τὴν εἰδοποιήσω κι' ἂν πάνε νὰ ρωτήσουν, θ' ἀπαντήσῃ ὅπως πρέπει.

Ὁ Φιδὲς ἦταν γοητευμένος.

—Τὰ βλέπεις; εἶπε χτυπώντας φιλικὰ τὸν ὦμο τῆς γριᾶς... Ὅταν ἐγὼ σοῦλεγα πῶς ἡ κυρὰ-Ζακόμπ ἀξίζει ὅ,τι πῆς!. Τώρα πιὰ δὲν ἔχεις κανένα φόβο... ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ γίνει ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου βασιλιᾶ.

Ἡ γριά, ποὺ εἶχε ἀκούσει προσεχτικὰ αὐτὰ τὰ λόγια, ρώτησε δειλά:

—Κι' ὁ νέος αὐτὸς βασιλιὰς δὲ θἄναι ὁ Σφάχτης;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Φιδὲς μ' αἴνιγ-

ματικὸ ὕφος. Θὰ κάνουμε τοὐλάχιστο ὅ,τι μπορέσουμε γιὰ νὰ μὴν εἶναι.

—Ἡ ὥρα ἡ καλή! εἶπε ἡ γριά.

Ὁ κακοῦργος κι' ὁ μαθητής του χαιρέτησαν τὴν κυρὰ-Ζακόμπ καὶ τὴν ἄφησαν τὰ ξαναρχίσῃ τὸν ὕπνο, ποὺ τῆς εἶχαν διακόψει. Ὅσο γιὰ τὸ Φρέδο, ποὺ μπῆκε στὸ μαγαζὶ ἀγόρι, τώρα ἔβγαινε μικρὴ πλόστρα, μὲ τὸ πανέρι στὸ μπράτσο, ποὺ πηγαίνει τ' ἀσπρόρροῦχα στοὺς πελάτες της.

Μόλις βρέθηκαν στὸ δρόμο, ὁ Φιδὲς εἶπε:

—Τώρα, μικρέ μου, πρέπει νὰ χωριστοῦμε, γιατὶ ἂν κανεὶς ἀπ' τοὺς πιστοὺς τοῦ Σφάχτη σ' ἔβλεπε μαζί μου, μπόρεσε νὰ ὑποψιαζόταν καὶ τότε τὰ ροῦχα σου αὐτὰ θὰ ἦταν περιττά. Ποῦ θὰ πᾷς νὰ κοιμηθῇς;

Ἡ τόσο ἁπλὴ ἐρώτηση, ἔφερε τὸ Φρέδο σ' ἀμηχανία: ἀλήθεια, ποῦ θὰ πήγαινε νὰ κοιμηθῇ;

Ὄχι βέβαια στὴν «Ἄρθενα».

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Μιὰ μπλοῦζα, ἀπὸ φανταχτερὸ
σκοῦρο σατὲν κομμένη,
τὸ πρόσωπό του ἐφώτιζε,
πουδραρισμένο, ἀχνό
τὴν παγωμένη του ἔκφραση
προαίνοντας, ποὺ σκληραίνει
ἡ ἀγρύπνια, ἡ στέρηση, ὁ καιρός,
κ' ἕνα αἴσιο σκοτεινό.

Δὲν τραγουδοῦσε. Νευριὸ
τὸ χέρι τοῦ πιερρότου
ἔκανε τὴ χορδὴ νὰ κλαίῃ
μ' ἀνθρώπινους σπασμούς,
κι' ὅλο τὸ θέατρο,—σιωπηλὸ
σὰ μέσα σ' ὄνειρό του,—
μὲ τοῦ σκοποῦ του ἀνάσαινε
τοὺς ῥυθμικοὺς λυγμούς.

Ἄγνωστου τόπου τ' ὄργανο
χτυποῦσε, σὰν κιθάρα,
ποὺ ἤχους σ' αὐτιά μας τἀπεινοὺς
ψιχάλιζε γλυκά,
κι' εἶχαν τὰ δάχτυλά του μιὰ
τοεμούλα, μιὰ λαχτάρα,
σὰν νἄταν καρδιοχτύπια μιᾶς
καρδιᾶς πυρετικά.

Οὔτε ρυτίδα, οὔτε παλμὸς
στὴν ὄψη του· ἀς δονοῦσε
σὲ τρικυμία τὶς τρυφερὲς
χορδὲς σπαραχτική,
Τὸ βλέμμα του ἀπὸ πάνω μας
θλιμμένο ἐσυρογιανοῦσε,
σὰν νὰ περίτρεχε μιὰ κρύα
καὶ μαύρη φυλακή.

Κι' ἀφοῦ ἔπαψε κι' ἐχάρισε
μιὰ ὑπόκλιση ὅλο χάρη,—
πόσο μᾶς ἄρηνε ἄτονη,
στ' ἀλήθεια, τὴν ψυχή!
Σὰν νἄσερνεν ἀπάνω της
τόση ὥρα τὸ δυξάρι
καὶ μὲ τὶς πένθιμες χορδὲς
τὴν ἔκανε νὰ ἠχῇ.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΕΙΣ ΤΟΝ ΔΟΥΛΟΝ ΣΟΥ

Ὁ πάτερ-Σωφρόνιος, φτωχὸς ἀπὸ τὸ ἡλιοπόρι καὶ κατακομμένος ἀπὸ τὴ δουλειά, ἦρθε κι' ἐκάθησε στὴ σκιάδα του, ποὺ αὐτὸς, ὁ ἴδιος τὴν εἶχε φτιάσει. Ἡ καταπράσινη περιπλοκάδα τοῦ ἐχάριζε τὴ δροσερὴ σκιά της καὶ τὴ γλυκειὰ μυρωδιὰ τῶν ἀνθῶν της. Τὸ δροσερὸ ἀεράκι, ποὺ ἔπνεε ἀπὸ τὸ ἀπέραντο πέλαγος, τοῦ ἀλάφρωνε τὴ ζέστη καὶ τὴν κούραση. Τὸ ξάστερο νερὸ, ποὺ ἔτρεχε δίπλα στὴ σκιάδα, ἐκελάρυζε μελῳδικὰ καὶ τὰ φύλλα τῆς λεύκας ἔπαιζαν τρελλὰ μὲ τ' ἀγέρι. Πέρα μακριὰ στὸ πέλαγος, στὴ λάμπρα τοῦ μεσημεριοῦ, φαινόνταν, σὰν πυκνὰ σύννεφα, μερικὰ νησιὰ τῶν Κυκλάδων. Ἕνα τρεχαντήρι, μὲ ὅλα του τὰ πανιὰ ἀπλωμένα, προσπαθοῦσε μὲ τὸν ἀδύνατο μπάτη νὰ κεβαντζάρῃ τ' ἀκρωτήρι.

Ὁ πάτερ-Σωφρόνιος ἐσκούπιζε μὲ τὸ σκοῦρο μαντήλι του τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του κι' ἔβλεπε ἀπὸ τὴν ψηλὴ του σκοπιὰ μ' εὐλάβεια καὶ ταπείνωση τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ: τὸ πέλαγος, τὰ νησιά, τ' ἀκρωτήρι, τὸ δάσος· καὶ μὲ περηφάνεια τὰ δικά του ἔργα: τὸ ἐκκλησάκι, τὸν κῆπο, τὰ δένδρα, τὸ ἀμπέλι. Τὰ 75 χρόνια του, ἡ σκληρὴ δουλειά, οἱ νηστεῖες, οἱ ἀγρυπνίες, εἶχαν σαρακώσει πλέον τὸ σῶμα του κι' αἰσθανόταν ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ πήγαινε ἐκεῖ, ὅπου ἀνέβαιναν οἱ προσευχές του κ' οἱ ἐλπίδες του. Αἰσθανόταν ὅτι τὸ μέλλον του ἦταν πολὺ βραχὺ καὶ γιὰ τοῦτο, ὅταν καθότανε στὴ σκιάδα του κι' ἐρρέμβαζε, ἔβλεπε πάντοτε στὸ μακρὸ καὶ τραχὺ παρελθόν του. «Δόξα σοι ὁ Θεός» ἔλεγε «δὲν ἐπῆγε ἡ ζωή μου χαμένη. Κάτι ἔκαμα κι' ἐγὼ σὲ τοῦτον τὸν κοσμο». Καὶ μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη περηφάνεια, περιτριγύριζε ὅλα τὰ ἔργα του, τὸ ἐκκλησάκι, τὸν κῆπο, τὰ δένδρα, τὸ ἀμπέλι. Κι' αἰσθανόταν τὴν ἴδια χαρὰ ποὺ αἰσθάνεται ἕνας κοσμικὸς ἄνθρωπος, ὅταν βλέπῃ γύρω του τὰ παιδιά του καὶ τὰ ἐγγόνια του.

Θυμότανε πῶς ἤτανε ὁ τόπος, ὅταν πρὸ 40 ἐτῶν πρώτη φορὰ ἦρθ' ἐδῶ. Στὸ μέρος ποὺ εἶναι τώρα τὸ κατάσπρο ἐκκλησάκι καὶ δίπλα τὸ μικρὸ κελί του, ἦταν ἕνας σωρὸς πέτρες καὶ ἡ παράδοση ἔφερνε πῶς ἐκεῖ ἦταν ἄλλοτε ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου. Τὸ ποτάμι ποὺ εἶναι τώρα κρεμασμένη ἡ καμπάνα, ἦταν καὶ τότε, ἀλλὰ μικρότερο. Τὸ ἄλλο μέρος ἦταν βράχος καὶ λόγγος ἀπὸ πουρναρία καὶ κουμαριές. Αὐτὸς μὲ τὴ συνδρομὴ τῶν χριστιανῶν καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἔφτιασε τὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τὸ κελὶ δίπλα του. Αὐτὸς μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια ἔκαμε τὸ βράχο χωράφι καὶ τὸ λόγγο περιβόλι. Μόνος του ἐζεβεμέλιωσε πέτρες ῥιζωμένες (ἦταν νέος τότε) καὶ ἰσοπέδωσε τὸ μέρος. Μόνος του ἔφτιασε τὶς πεζοῦλες γιὰ νὰ κρατοῦν τὸ χῶμα. Μόνος του ἐκαθάρισε τ' ἀγκαθωτὰ πουρνάρια κι' ἐφύτεψε τὰ ὥμορφα καὶ καρποφόρα δένδρα. Μόνος του ἔσκαψε τὸ αὐλάκι κι' ἔφερε τὸ νεράκι ἀπὸ μακριά, νὰ ποτίζῃ τὸν κῆπο. Μόνος του ἔκαμε τὸ δρόμο ποὺ πάει κάτω στὴν ἀκρογιαλιά. Σαράντα χρονῶν δουλειὰ δαρειά, χωρὶς διακοπή. Τὴν ἡμέρα δουλειά, τὴν νύχτα προσευχή. Ὁ Θεὸς ὅμως εὐλόγησε τοὺς κόπους του. Τὸ ἐκκλησάκι καὶ τὸ κελί του εἶναι ἀνάπαυση στὸν κουρασμένο διαβάτη, καὶ παρηγόρια, ἐλπίδα στοὺς ναῦτες, ποὺ τὰ βλέπουν ἀπὸ τὸ πέλαγος. Ὁ πάτερ-Σωφρόνιος εἶναι πάντα ἐκεῖ νὰ περιποιῆται τοὺς διαβάτες καὶ νὰ προσεύχεται γιὰ τοὺς ναυτικούς.

Ὅταν, ἀπὸ τὴ σκοπιά του ἐκείνη, διακρίνῃ κανένα πλοῖο νἄχει σηκωμένη τὴ σημαία του στὸ ψηλὸ κατάρτι, καταλαβαίνει ὅτι τὸν ζητοῦν. Σημαίνει γορτὰ τὴν καμπάνα, σημεῖο πῶς ἐκεῖ εἶναι, καὶ κατεβαίνει γοργὰ στὴν παραλία. Μιὰ βάρκα τότε ξεκολλᾷ ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ οἱ ναῦτες τοῦ φέρνουν τάματα, ποὺ ἔχουν κάμει στὸ πέλαγος γιὰ τὸν Ἅγιο Νικόλαο.

Καὶ ὅταν τὶς νύχτες τοῦ χειμῶνος φυσᾷ ἄγριος βορᾶς, ἡ τραμουντάνα, καὶ τὸ πέλαγος λυσσᾷ ἀπὸ μανία καὶ θέλῃ νὰ καταπιῇ τὰ καράβια, ὁ πάτερ-Σωφρόνιος ἀνάβει τὸ μεγάλο φανάρι καὶ τὸ κρεμνᾷ ψηλὰ στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησιᾶς ποὺ βλέπει κατὰ τ' πέλαγος. Οἱ ἀπελπισμένοι ναῦτες τὸ βλέποῦν καὶ παίρνουν θάρρος, γιατὶ ξέρουν ὅτι μέσα στὸ λεκὸ ἐκκλησάκι, γονατιστὸς ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κάποιος ἅγιος ἄνθρωπος εὔχεται «ὑπὲρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων...»

Μιὰ ἐπίμονη ὅμως σκέψη τὸν τρώει μέρα - νύχτα τὸν πάτερ-Σωφρόνιο καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ καὶ τὸν ὀλίγο ὕπνο ποὺ τοῦ ἀφίνουν οἱ προσευχές:

Σκέπτεται τὸ μέλλον, ὄχι τὸ δικό του, γιατὶ δὲν ἔχει, ἀλλὰ τὸ μέλλον τῶν ἔρημων του. Τί θὰ γίνουν μετὰ τὸ θανατό που τὸ ἐκκλησάκι, ὁ κῆπος, τὰ δένδρα, τὸ ἀμπέλι; Ποιὸς κάθε Σάββατο θὰ γυαλίζῃ τὰ καντήλια καὶ τὰ μανάλια; Ποιὸς θὰ κλαδεύῃ τὸ ἀμπέλι καὶ τὶς κληματαριές; Ποιὸς πρωΐ-πρωΐ θὰ ῥαντίζῃ μὲ δροτερὸ νεράκι τὸν σγουρὸ βασιλικό; Θὰ καταντήσουν ἀρά γε μετὰ ἑκατό, διακόσια χρόνια, πάλι τὸ ἐκκλησάκι ἐρείπιο καὶ ὁ κῆπος λόγγος;

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ σκέψη τὸν τρώει σὰν τὸ σαράκι καὶ πολλὲς φορὲς στὴν

προσευχή του παρακαλεῖ τὸν Θεὸ νὰ τοῦ δώση φώτιση.

Μιὰ νύχτα, ἀφοῦ ἐδιάβασε τὸ *μετα-μεσονυκτικῶν*, ξαπλώθηκε στὸ σκληρό του κρεββάτι νὰ κοιμηθῆ. Κι' ἐκεῖ ποὺ σκεπτόταν τὸ μέλλον, τοῦ ἦρθε σὰν θεία φώτιση μιὰ ἰδέα. Εἶχε ἀκούσει ὅτι κάτω στὴ Μάνη ἦταν ἕνα μοναστήρι τῆς Παναγίας τῆς Γιατρισσας, μὲ πολλοὺς καλογέρους καὶ μ' ἕνα ἡγούμενο ξακουσμένον ἐξομολογητή. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ πάη ἐκεῖ, νὰ ἐξομολογηθῆ τὶς ἁμαρτίες του καὶ νὰ ζητήση τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν ἡγούμενο, νὰ γράψη τὸ ἐκκλησάκι του μετόχι τῆς Παναγίας τῆ Γιατρισσας. Ἔτσι καὶ μετὰ τὸ θάνατό του κάποιος καλόγερος θὰ πηγαίνη νὰ μένη στὸν Ἅγιον Νικόλαο, νὰ προσέχη τὴν ἐκκλησία, νὰ ποτίζη τὸν κῆπο καὶ νὰ διαβάζη τρισάγιο στὸν τάφο του.

Ὅταν πέρασαν οἱ βαρειὲς ζέστες καὶ ἦρθε τὸ δροσερὸ φθινόπωρο, ὁ πάτερ-Σωφρόνιος ἔφτασε στὴν Παναγία τῆ Γιατρισσα καὶ ξομολογήθηκε τὶς ἁμαρτίες του καὶ τὸν πόθο του.

Οἱ ἁμαρτίες του συχωρέθηκαν, γιατὶ ἦταν μικρὲς καὶ λίγες, καὶ ὁ πόθος του ἔγεινε δεκτός. Ἡ Παναγία ἡ Γιατρισσα ἀποδέχτηκε τὸν Ἅγιο Νικόλαο.

Χαρούμενος ὁ πάτερ-Σωφρόνιος γύρισε στὸν Ἅγιο Νικόλαο, ἐτοιμάτισεν ἐμπρὸς στὴν εἰκόνα του καὶ εἶπε:

«Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, Δέσποτα, ἐν εἰρήνῃ.»

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Οἱ ἄνθρωποι μὲ τοὺς ὁποίους ἔρχεσαι εἰς κάποιαν σύγχρουσιν, διαιροῦνται εἰς δύο: Μὲ τοὺς πρώτους μαλώνεις χωρὶς νὰ θυμώσης, καὶ μὲ τοὺς δευτέρους θυμώνεις χωρὶς νὰ μαλώσης. Μὲ τοὺς πρώτους σὲ συνδέει φιλία καὶ ἐκτίμησις· μὲ τοὺς δευτέρους οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο.

*
* *

Αἱ χειρονομίαι ἀναπληρώνουν τὴν ἔλλειψιν γνώσεων καὶ αἱ φωναὶ τὴν ἔλλειψιν ἐπιχειρημάτων.

*
* *

Εἰς τὴν ζωήν του δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ κανεὶς ἥρως οὔτε τραγῳδίας, οὔτε κωμῳδίας. Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, θὰ κλάψῃ μόνον αὐτός, εἰς τὴν δευτέραν, θὰ γελάσουν μόνον οἱ ἄλλοι.

*
* *

Τὸ κράμα εἰς τὴν γλῶσσαν, χωρὶς τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ, ὁμοιάζει μὲ κομμένον αὐτολέμονον.

Δ. Γρ. Κ.

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΦΟΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Σ' ΤΗΝ Πόλη, καθὼς ἐδιάβασα στὶς ἐφημερίδες, τοιχοκολλήθηκε διαταγὴ στὶς πόρτες τῶν καθολικῶν. Ἐκκλησιῶν, ποὺ ἀπαγορεύει στὶς κυρίες νὰ πηγαίνουν στὴ Μετάληψη μὲ ντεκολτέ. Ἡ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου ἔβγαλε τὴν ἴδια προκήρυξη: ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας δὲν ἀνοίγεται πιὰ γιὰ νὰ τὴν προσκυνήσουν, γυναῖκες «οἱαςδήποτε ἡλικίας καὶ τάξεως», ποὺ θὰ φορέσουν κοντὸ φουστάνι μὲ τὰ λαμὰ καὶ τὰ μπράτσα ἔξω. Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς ἀπαγορεύσεις, ποὺ βέβαια θὰ τὶς ἀκολουθήσουν κι' ἄλλες ὅμοιες, μοῦ γεννοῦν μερικὲς σκέψεις, ποὺ μπορῶ νὰ τὶς πῶ γιὰ τὰ κορίτσια μας, — ἴσως καὶ γιὰ τὰ γόρια.

Ἡ Μόδα σήμερα ἐπιτρέπει — ἢ ἐπιβάλλει; — στὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου κάποια γυμνότητα, ποὺ ἄλλη φορὰ θὰ ἦταν σκάνδαλο: Ἡ φούστα κοντὴ σχεδὸν ὡς τὰ γόνατα· οἱ κάλτσες λεπτές, διαφανεῖς· τὰ γοβάκια ξέχωστα, σὰν παντοῦφες μὲ ψηλὰ τακούνια· ὁ μπούστος ἀνοικτὸς ὡς τὴ μέση σχεδὸν τῆς πλάτης· τὰ μανίκια πλατειὰ καὶ κοντὰ σχεδὸν ὡς τὶς μασχάλες. Καὶ τὰ ἐσώρουχα λιγοστά, καὶ τὰ ἐξώρουχα διαφανῆ ὥστε νὰ φαίνωνται τάπομέσα λευκὰ ἢ χρωματιστά· κι' ὅλα σφιγμένα, ἐφαρμοσμένα ἀπάνω στὸ σῶμα, ὥστε νὰ διαγράφεται σὰ γυμνό.

Στοχάζομαι πὼς ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἂν ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία σας τολμοῦσε νὰ παρουσιασθῆ στὸ δρόμο μὲ τέτοια περιβολή, θὰ τὸ ἄρπαζαν ἀμέσως καὶ θὰ τὸ ἔσελναν ἴσια στὸ φρενοκομεῖο. Σήμερα δὲν κάνει καμμιὰ ἐντύπωση. Μερικοὶ ἐπαρχιῶτες μόνο μπορεῖ ν' ἀπορήσουν ὅταν βλέπουν τὰ κορίτσια τῆς Ἀθήνας μισόγυμνα· μὰ οἱ ἄλλοι τοὺς λένε «εἶναι τῆς μόδας» καὶ ἡσυχάζουν. Κι' ἂν ἄλλο ἀκόμα παράξενο; Στὸν καιρό μου, ὅσο ἦταν μικρὸ τὸ κορίτσι, φοροῦσε κοντὸ φουστάνι, ποὺ σιγὰ-σιγά, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τὸ μάκραινε. Ἔτσι ἀπὸ τὰ γόνατα κατέβαινε ὡς τὴ μέση τῆς κνήμης, ἔπειτα ὡς τὰ στραγάλια, ἔπειτα ὡς τὰ τακούνια, καὶ τέλος ἔκανε κι' οὐρά... Σήμερα ἀπεναντίας· ὅσο εἶναι μικρὸ τὸ κορίτσι, *μπορεῖ* νὰ φορῇ καὶ μακρὺ φουστάνι γιὰ γοῦστο· μεγαλώνοντας ὅμως πρέπει νὰ τὸ κονταίνῃ.

Καὶ θυμοῦμαι τώρα μιὰ ἐξοπνότατη γελοιογραφία, ποὺ εἶδα πέρυσι· ἕνα παριζιάνικο φύλλο. Ὁ φίλος τοῦ σπιτιοῦ κουβεντιάζει στὸ σαλόνι μὲ τὴν οἰκοδέσποινα. Ἄξαφνα παρουσιάζεται ἡ κόρη της, μιὰ χαριτωμένη παριζανοῦλα δεκαέξι χρονῶν, μὲ φουστάνι ἀπάνω ἀπ' τὰ γόνατα. Ὁ φίλος τοῦ σπιτιοῦ, γέρος λιγάκι, ποὺ ἴσως δὲν ξέρει καὶ πόσο εἰς μόδες, ἀπορεῖ:

—Δὲ βρίσκετε, κυρία, πὼς ἡ κόρη σας φορεῖ πολὺ κοντὰ γι' τὴν ἡλικία της;

—Ἀ, τί λέτε! ἀπαντᾶ ἡ μητέρα. Ἡ Μπεμπέκα *μεγάλωσε* πιὰ κοντά. Μπορεῖ τώρα νὰ φορῇ ὅσο κοντὰ θέλει.

Αὐτὸ θηλαδὴ ποὺ σας ἔλεγα: Μόνο ὅταν μεγαλώσῃ ἕ α κορίτσι, μπορεῖ νὰ ντύνεται ἢ μᾶλλον νὰ γυμνώνεται ἔτσι. Ἡ Μόδα, ἡ παντοδύναμη Μόδα, ποὺ παραμερίζει πολλὲς φορὲς «οἱαςδήποτε ἡλικίας καὶ τάξεως», ποὺ θὰ φοροῦσαν κοντὸ φουστάνι μὲ τὰ λαμὰ καὶ τὰ μπράτσα ἔξω. Κι' οἱ δυὸ αὐτὲς ἀπαγορεύσεις, ποὺ βέβαια θὰ τὶς ἀκολουθήσουν κι' ἄλλες ὅμοιες, μοῦ γεννοῦν μερικὲς σκέψεις, ποὺ μπορῶ νὰ τὶς πῶ γιὰ τὰ κορίτσια μας, — ἴσως καὶ γιὰ τὰ γόρια.

Ἡ Μόδα σήμερα ἐπιτρέπει — ἢ ἐπιβάλλει; — στὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου κάποια γυμνότητα, ποὺ ἄλλη φορὰ θὰ ἦταν σκάνδαλο: Ἡ φούστα κοντὴ σχεδὸν ὡς τὰ γόνατα· οἱ κάλτσες λεπτές, διαφανεῖς· τὰ γοβάκια ξέχωστα, σὰν παντοῦφες μὲ ψηλὰ τακούνια· ὁ μπούστος ἀνοικτὸς ὡς τὴ μέση σχεδὸν τῆς πλάτης· τὰ μανίκια πλατειὰ καὶ κοντὰ σχεδὸν ὡς τὶς μασχάλες. Καὶ τὰ ἐσώρουχα λιγοστά, καὶ τὰ ἐξώρουχα διαφανῆ ὥστε νὰ φαίνωνται τάπομέσα λευκὰ ἢ χρωματιστά· κι' ὅλα σφιγμένα, ἐφαρμοσμένα ἀπάνω στὸ σῶμα, ὥστε νὰ διαγράφεται σὰ γυμνό.

Στοχάζομαι πὼς ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια, ἂν ἕνα κορίτσι στὴν ἡλικία σας τολμοῦσε νὰ παρουσιασθῆ στὸ δρόμο μὲ τέτοια περιβολή, θὰ τὸ ἄρπαζαν ἀμέσως καὶ θὰ τὸ ἔσελναν ἴσια στὸ φρενοκομεῖο. Σήμερα δὲν κάνει καμμιὰ ἐντύπωση. Μερικοὶ ἐπαρχιῶτες μόνο μπορεῖ ν' ἀπορήσουν ὅταν βλέπουν τὰ κορίτσια τῆς Ἀθήνας μισόγυμνα· μὰ οἱ ἄλλοι τοὺς λένε «εἶναι τῆς μόδας» καὶ ἡσυχάζουν. Κι' ἂν ἄλλο ἀκόμα παράξενο; Στὸν καιρό μου, ὅσο ἦταν μικρὸ τὸ κορίτσι, φοροῦσε κοντὸ φουστάνι, ποὺ σιγὰ-σιγά, ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τὸ μάκραινε. Ἔτσι ἀπὸ τὰ γόνατα κατέβαινε ὡς τὴ μέση τῆς κνήμης, ἔπειτα ὡς τὰ στραγάλια, ἔπειτα ὡς τὰ τακούνια, καὶ τέλος ἔκανε κι' οὐρά... Σήμερα ἀπεναντίας· ὅσο εἶναι μικρὸ τὸ κορίτσι, *μπορεῖ* νὰ φορῇ καὶ μακρὺ φουστάνι γιὰ γοῦστο· μεγαλώνοντας ὅμως πρέπει νὰ τὸ κονταίνῃ.

κολτέ; Θὰ σᾶς βγάλουν ἔξω: «Δὲν ἐπιτρέπεται!» Νὰ λοιπὸν ποὺ θὰ γνωρίσετε νὰ κάμετε ἄλλη φορεσιά, ἄλλη τουαλέττα, σεμνότερη, γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Ἄλλα πόσες μπορεῖ νὰ ἔχουν ἄλλη φορεσιὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ἄλλη γιὰ τὸν περίπατο, ἄλλη γιὰ τὸ χορό; Λίγες· βέβαια. Οἱ περισσότερες, ὅσες δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν παρὰ μιά, — μιὰ τουαλέττα γιὰ κάθε ἐποχή, — θὰ τὴν κάνουν ἔτσι, ὥστε νὰ πηγαίνουν μ' αὐτὴ καὶ στὴν Ἐκκλησία. Κι' ἡ μόδα κατ' ἀνάγκη θὰ περιορισθῆ. Εἶναι δὰ παρατηρημένο πὼς μόδα ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὴν κάνουν ὅλες, παρυφὴ κατεχάγεται. Κι' ἡ ἐπιβάτης τῆς Ἐκκλησίας θὰ βάλη τέλος στὸ σκάνδαλο.

Ἡ ἐλπίδα ὅμως εἶναι πὼς στὸν κόσμο μας, οἱ κυρίες καὶ τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου εἶχαν ἄλλη φορεσιὰ γιὰ τὴν Ἐκκλησία, — πιὸ σκούρα, πιὸ κλειστή, πιὸ σεμνή. Τὴ Μ. Ἑβδομάδα μάλιστα πήγαναν μὲ μαῦρα. Ἡ συνήθεια αὐτὴ φανεται, παραμελήθηκε σήμερα. Κι' οἱ κυρίες καὶ τὰ κορίτσια τοῦ κόσμου πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία ντεκολτὲ ὅπως στὸ χορό. Αὐτὸ βέβαια εἶναι ἄτοπο, ἀνοίκειο. Κ' ἔτσι ἡ ἀλλοιῶς θἄπρεπε νὰ λείψῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ἀπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Τέσσερα χοντρὰ σανίδια τὰ ἀκουμπήσε σιγὰ-σιγὰ στὴν ἐξώπορτα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο.

Ἐκύλισε κατόπι καὶ τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἀκουμπήσε κι' αὐτὸ στὴν πόρτα πλαγιαστό.

Ἔμενε ὅμως ἀκόμη ἀρκετὸ διάστημα κενό, ποὺ ἔπρεπε νὰ γεμίση, γιὰ νὰ εἶναι περισσότερο βέβαιο τὸ ἀποτέλεσμα.

Νὰ εἶχε κανένα νὰ τὴν βοηθήσῃ! Πόσο εὔκολα καὶ γρήγορα θὰ ἔστηνε ὁλόκληρο πρόχωμα, σωστὸ φρουριο, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ ποὺ εἶχαν σκοπὸ νὰ κλείσουν στὸν ἀέρα! Πολὺ νὰ φωνάξῃ ὅμως; Τοὺς γειτόνους; ἀδύνατο. Μόνο κακὸ θὰ ἔκανε. Τὸν ἀδελφό της; Δὲν ἦταν γενναῖος καὶ δὲ θὰ τῆς χωρίσμενε σὲ τίποτα.

Μόνη της λοιπὸν πρέπει ν' ἀποτελειώσῃ ὅ,τι ἄρχισε.

«Τὸ πιάνο! σκέφθηκε ἔξαφνα. Εἶναι ἀρκετὰ ὀγκῶδες καὶ θὰ κάνῃ δουλειά. Φύγει μόνο νὰ χωρῇ. Ναί, ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κουνήσω μόνη μου ὡς ἐκεῖ;.. Κι' ὅμως πρέπει. Ἔπειτα, ἔχει τὰ καροῦλια του. Δὲ θὰ νάναι πολὺ δύσκολο.» Ἔκλεισε τὸ σκέπασμα κ' ἔσυρε τὸ ὡραῖο πιάνο ἀπὸ τὸ γεροῦλι.

Ἦταν βαρὺ καὶ δύσκολο νὰ μετακινηθῆ. Περισσότερο δύσκολο ὅμως ἦταν νὰ τὸ περπατήσῃ χωρὶς θόρυβο, ποὺ μποροῦσε νὰ ξυπνήσῃ τὸν πατέρα της.

Σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ μεγάλη ἐπιτηδειότητα τὸ ἔσυρε ὡς μπροστὰ στὸν κοιμισμένο. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ τὸ ἔστρεφε γιὰ νὰ τὸ σπρώξῃ λοξὰ πρὸς τὴν πόρτα, τῆς ἔφυγε κ' ἔφθασε ὡς τὰ γόνατα τοῦ πατέρα της.

Ξύπνησε ἐφφιαλμένος.

—Τί τρέχει, ρώτησε!

Ἡ Διονυσία δὲν ἀποκρίθηκε.

—Μὰ τί ἔπαθε; λέγει μοναχός του.

Καὶ μέσα στὸ κάρωμα τοῦ ὕπνου του

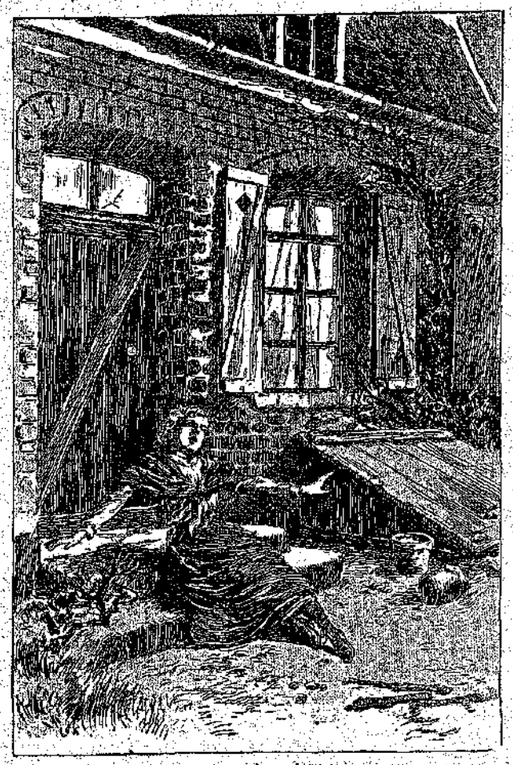

«Ἡ Διονυσία μένει ἐκπλωμένη στὴν κρυὰ πέτρα...» (Σελ. 261, στ. 8')

ἀκόμη δὲν τῆς μιλᾶ ἀπ' εὐθείας. Κάτι βρίσκεται ἀνάμεσά τους. Ἡ Διονυσία τὸ νοιώθει αὐτὸ καὶ τὸ θάρρος της αὐξάνει. Καταλαβαίνει πὼς ἀκόμη δὲν εἶχε πονέσει ἀρκετά, πὼς δὲν εἶχε ἀγωνισθῆ ὅσο ἔπρεπε.

Θαρρεῖς λοιπόν!

Ὁ πατέρας της ξανανοίγει τὰ μάτια καὶ μέσα στὸ βλέμμα του γεννιέται καὶ πεθαίνει μιὰ σκέψις, ποὺ δὲν τὴ διατυπώνει ὅμως μὲ λόγια.

Ἡ Διονυσία τὸν προλαβαίνει.

—Νά... ἐκεῖ κάτω, στὴ γωνιά... δὲν ἔχει ἀρκετὸ φῶς... δὲν βλέπω.

Καὶ πραγματικὰ τὸ φῶς τῆς κρεμαστῆς λάμπας ἔπεφτε περισσότερο στὸ μέρος ποὺ ἡ Διονυσία ἔσπρωχνε τὸ πιάνο.

Τέλος τὸ ἐτοποθέτησε ἐκεῖ ποὺ ἤθελε. Τὸ πρόχωμα ποὺ ἐσχεδίασε τελείωσε.

Ἦταν ὅμως ἀρκετὸ ἄρα γε;

«Ὄχι, σκέπτεται ἡ Διονυσία, γιατὶ μένει ἀκόμη ἕνα μικρὸ διάστημα κενό. Ἴσα-ἴσα, ὅσο νὰ χωρέση τὸ σκαμνάκι τοῦ πιάνου.

Τί ἰσήμαντο!

Καὶ ὅμως καὶ τὸ σκαμνάκι θὰ κάνῃ τὴ δουλειά του.

—Δὲν θὰ εἶναι μόνο, συλλογίζεται τὸ γεννικῶ κορίτσι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'

Γιὰ τὴ συγγνώμη τοῦ πατέρα της

Ἡ Διονυσία ἐκάθησε στὸ σκαμνάκι τοῦ πιάνου. Μιὰ ἰδέα τὴν ἔχει κυριεύσει:

Νὰ σταθῆ ἡ ἴδια ἐμπρὸς στὸν πατέρα της καὶ νὰ τὸν προφυλάξῃ μὲ τὸ ἴδιο της κορμί.

Τὰ πόδια της τεντωμένα ἐγγίζουν σχεδὸν τὰ *πεντάλ* τοῦ πιάνου, σὰν νὰ ἤθελε νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτα τὸ κενό.

Τὸ σῶμα της ἴσιο, βαρειὰ τοποθετημένο ἐπάνω στὸ σκαμνάκι, μοιάζει σὰν νὰ φαρδαίνῃ, νὰ ἁπλώνεται σ' ὅλο τὸ διάστημα, γιὰ νὰ χρησιμεύσῃ σὰν μεγαλύτερη ἀσπίδα στὸν πατέρα της.

Καὶ σ' αὐτὴ τὴ στάσι ἀρχίζει νὰ παίζῃ τὴ γλυκεια νοκτοῦρν ποὺ τόσο ἀγαποῦσε ὁ πατέρας της.

Τὰ δάχτυλά της τρέμουνε, τῆς φαίνεται πὼς ὅλο τὸ αἷμα τραβέται στὴν καρδιά της. Δὲν εἶναι ὅμως ἀπὸ φόβο.

Πολλὲς φορὲς δὲν προσέχει τί παίζει. Στρέφει ὅμως νὰ ἰδῆ ἂν ὁ πατέρας της κοιμᾶται καὶ προπάντων ἀκουμπᾶ ἂν εἶναι μπροστά του, ἂν τὸν σκεπάζει ὅλον.

Καὶ δοκιμάζει μεγάλη χαρά, ὅταν βεβαιώνεται πὼς τὸν προφυλάττει ὁλόκληρο.

«Πρέπει νὰ τὸν φτάσῃ, ὅ,τι καὶ νάναι συλλογίζεται, πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κορμί μου.»

Περίεργο ὅμως. Ἀκόμη τίποτα δὲν ἀκούγεται, τίποτα δὲ φαίνεται

Νὰ παράτησαν ἄρα γε οἱ κακοῦργοι τὸ σχέδιό τους;

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΒΡΑΔΥ

Εἶναι βράδυ. Στὰ γαλάζια
Καὶ θυμπὰ νερά,
Μια μικρὴ μικρὴ βαρκούλα
Ἥσυχα κυλᾷ
Κι' ἕνας ἄσπρος-ἄσπρος γλάρος
Τήνε ξακλουθᾷ.

Εἶναι βράδυ. Νά, ὁ ἥλιος
Γέρνει πρὸς τὴ δύση,
Μὲ ροδόχρυσες ἀχτίδες
Βάφει ὅλη τὴ φύση,
Ἐνῶ βιάζεται ὁ Μορφέας
Νὰ τήνε κοιμίση.

Εἶναι βράδυ. Καὶ τἀρνάκια
Ὁ βοσκὸς μαζεύει,
Μὲ χορὰ τρελλὴ καὶ χάρη
Τὴ φλογέρα παίζει,
Καὶ τὸ βραδινὸ ἀγεράκι
Τὰ μαλλιὰ χαϊδεύει.

Εἶναι βράδυ. Κι' ὁ πατέρας
Τώρα πιὰ γυρίζει·
Τὴ μεγάλη του σακκούλα
Φροῦτα τὴ γεμίζει
Καὶ στὸ σπίτι ποὺ προσμένει,
Τὴ χαρὰ σκορπίζει.

Χλωμιασμένο Ἀγόρι

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

[Χαρισμένο στὴν ἐξαδέλφ. μου Π. Π.]

Τὴν ἀπέραντη ἡσυχία, ποὺ διέκοπτε μόνον ὁ ψίθυρος τῶν ἐλάτων κι' ἡ βοὴ τῶν πεύκων, ἐστόλιζαν τὰ τραγούδια τῶν ἀηδονιῶν κι' οἱ χαρούμενες φωνές μας κάτω στὸ ποταμάκι. Κάτω στὸ ποταμάκι μὲ τὰ κουσελλάγια νερά του, κοντὰ σ' ἕν' ἀγκαθόβατο, ποὺ προχωρῶντας ψηλὰ πλέκει τὶς κορφές του σὲ μιὰ φτελιά, ποὺ βρίσκεται στὴν ἀπέναντι μεριὰ καὶ σχηματίζει σὰ στοὰ παν' ἀπὸ τὸ ποτ.μάκι, εἴχαμε μαζευτῆ καμμιὰ δεκαριὰ φίλες κι' ἐπροσπαθούσαμε, στὰ ξέβαθα νερὰ τοῦ ποταμιοῦ, νὰ πιάσουμε τὰ μικρὰ ψαράκια, χώνοντας τὰ χέρια μας μέσα.

Ἀλλὰ δὲν κατορθώναμε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ θολώνουμε τὸ νερὸ καὶ νὰ φοβίζουμε τὰ ψαράκια.

Ἀπελπισμένες νὰ πιάσουμε κανένα, ξεκινήσαμε γιὰ τὸ προιβόλι, ποὺ τὸ κοντὰ στὸν ἀτέλειωτο ἐκεῖνο κυπαρισσῶνα ποὺ σοῦ προξενεῖ φόβο νὰ τὸν βλέπῃς, ἐπιάσαμε ἕνα ἤσκιο κοντὰ στὴ βρυσούλα καὶ περιμέναμε τοὺς γονεῖς μας.

Σὲ λίγο ἤρθανε, κι' ἀφοῦ ξεκουραστήκαμε, παίξαμε εὔθυμα πολλὲς ὧρες κι' ὕστερα γυρίσαμε ὅλοι στὸ ποταμάκι. Ἐμεῖς, μὲ καινούργιες ἐλπίδες νὰ πιάσουμε κανένα ψαράκι, γιατὶ κρατούσαμε δύο τρία καλαθάκια μὲ δόλωμα μέσα, ξαναρίξαμε. Ἀλλὰ τοῦ κάκου, γιατὶ τὸ νερὸ ἤτανε θολωμένο κι', ἐπειδὴ πιὰ εἶχε νυκτώσει, ἐφύγαμε ἀφίνοντας τὸ ποτ.μάκι μοναχό, ποὺ τὸ βράδυ στὰ ἀγρυόρηχα νερά του θ' ἀντανακλοῦσαν ἡ μελαγχολικὴ σελήνη καὶ τ' ἀστέρια.

Ὀρτενσία

ΠΩΣ ΜΟΥ ΦΑΙΝΟΝΤΑΙ

I
ΤΖΙΤΖΙΚΑΣ

Αὐγή. Στὴν ἀνατολὴ μόλις ροδίζει... Καὶ νάσου, μὲ τὸ μονότονο τζιτζίρισμά τους, κάτι, σὰν μηχανίτσες κουρντισμένες ἀπὸ ἀόρατο χέρι, ἀρχινίνε τὸν ἀτέλειωτο, γεμάτον παραφωνίες σκοπό τους.

Θάθελα νὰ ξέρω, ἂν εἶναι τόσο εὐαίσθητες οἱ μηχανίτσες καὶ ἂν λίγη δροσιὰ ἢ ζέστη παραπάνω κτυπᾷ στὸ μυαλουδάκι τους κι' ἀρχινοῦνε τὸ σκοπό τους χωρὶς νἀχουν τοὐλάχιστο τὴ στοιχειώδη εὐ/ένεια νὰ μᾶς ρωτήσουν ἂν μποροῦμε νὰ τὶς ὑποφέρουμε...

Νά, τώρα καὶ μιά, ποὺ σὰν νὰ πῆρε ἄξιφνα δύναμη, βγάζει μιὰ στοιγγλιγια φωνίτσα, λές καὶ θὰ σκάσῃ, σὰ νὰ θέλῃ νὰ πάῃ στὸ πρίμο, ἐνῶ ἡ γύρω παρέα παρακολουθεῖ μὲ σεκόντο.

Ἔτσι, ὅπως τὶς ἔχω μπροστά μου, φαίνονται σὰν κάτι ξεχαρβαλωμένους θεατρίνους, ποὺ ἡ τρεμουλιαστὴ καὶ μονότονη φωνή τους μοιάζει πιότερο μὲ στριγγλιὲς παρὰ μὲ τραγούδι.

Ἐ! μά, ἐπιτέλους σοπᾶστε, ἀδιάκριτοι, μὲ ξεκουφάνατε! λίγη ντροπὴ τέλος πάντων!...

II
ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΔΕΣ

Τὸ καλοκαῖρι, τὸ φεγγάρι, σὰν νὰ λυώνῃ κι' αὐτὸ ἀπ' τὴ ζέστη, ἀφίνει νὰ πέφουν ἐδῶ μιὰ κι' ἐκεῖ ἀστραφιστὲς ἀστράλες πάνω στὰ χορτάρια.

III
ΜΥΓΑ

Ἕνας πολὺ ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης, ποὺ μὲ τὸ ζόρι καὶ μὲ τὸ καλὸ θέλει νὰ σὲ φιλήσῃ, νὰ σὲ τσιμπήσῃ καὶ νὰ σοῦ δείξῃ μ' ὅσες τρυφερότητες ξέρει πὼς σ' ἀγαπᾷ.

Μὰ τί ἐνοχλητικὸς ποῦσαι καϊμένε! μοῦ φαίνεσαι σὰν κόλακας...

ΔΙΦΙΛΟΣ

ΦΤΩΧΕΣ ΨΥΧΕΣ

Φτωχὲς ψυχές, ποὺ τριγυρνᾶτε
Βουβές, δίχως λαλιὰ τὸ στόνο
Καὶ τὸν καιρό σας τὸν περνᾶτε
Συνεφεμμένες μὲ τὸν πόνο.

Σὰς ἀγαπῶ, φτωχὲς ψυχοῦλες,
Στὸ πέρασμά σας βουβὴ μένω.
Καὶ νοιώθω τότε δυὸ βρυσοῦλες
Στὸ μάγουλο τὸ φλογισμένο.

Σανθῆ Ἑλληνοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Ρόδο* κι' ὁ *Φοῦριος* παρακολουθοῦν ἕνα ποδοσφαιρικὸ ἀγῶνα καὶ κάνουν τὶς *κρίσεις* τους.

Τὸ Ρόδο:—Ἰδές αὐτόν!... Μὰ εἶναι δεξιότατος!

Ὁ Φοῦριος:—Καὶ ὅμως εἶναι ...ἀριστερός!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπόμπ

—Γιατὶ μὲ χτυπᾷς, μαμμά;

—Γιατὶ ἔχεις κακὸ κεφάλι.

—Μ' ἀφοῦ ἔχω κακὸ κεφάλι, γιατὶ μὲ χτυπᾷ; στὴν πλάτη;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανοῦ

* * *

Ὁ *Λεκαπενταετὴς Πλοίαρχος* ἔλαβε γράμμα φίλου του, ποὺ ἀπὸ πάνω ἔγραφε: *Ἐν Καλάμαις* καὶ ἀπὸ κάτω *Ἐν Βίᾳ*.

—Καὶ τώρα, εἶπε, ποῦ θὰ τοῦ ἀπαντήσω; Στὰς Καλάμας ἢ.. στὴ Βίᾳ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλομαθοῦς

Στὸ Σχολεῖο

—Πές μου, Τάκη, τὸ ὑποκορισμὸ τὴς λέξεως *κουνούπι*.

—*Κουνουπίδιον!*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑανοβάτου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΑΙΔΙΜΑΤΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 26 Ἰουλίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΣΤΥΠΟΝ: Δὲν ἀπαντῶ εἰς ἀπορίας ποὺ τὰς λύει ὁ «Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ». Δὲν δίδω διευθύνσεις καὶ δὲν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομητῶν. Δὲν ἀπαντῶ ἀτελοῦς παρὰ μόνον ὅταν μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν, ἤτοι τὸ μεσημέρι κάθε Κυριακῆς, ποὺ κάμνω τὴν Ἀλληλογραφίαν.

ΠΑΝΘΟΣ μοῦ ἔστειλαν κι' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ πολύ. Τώρα λίγοι μένουν νὰ τὸ χρωστοῦν. Ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ τὸ στείλουν κι' αὐτοί, σύμφωνα μὲ τὴ δήλωσιν τοῦ 32ου φύλλου.

Τὰ γράμματα πάλι τῶν φίλων μου μὲ καταλύζουν. Πόσα εἶναι! Γεμίζει τὸ τραπεζί μου καθεμέρα. Ἡ χαρά μου εἶναι μεγάλη ποὺ μοῦ γράφουν τώρα τόσοι πολλοί. Μιὰ στενοχώρια ἔχω: ποὺ δὲν μπορῶ νἀπαντῶ ἐν ἐκτάσει σὲ ὅλους.

Ἔλαβα καὶ τὰ τέσσαρα πρῶτα φυλλάδια τῆς «Σκέψης», ἑνὸς καλοῦ περιοδικοῦ, — χειροτέχνου ὅμως, — ποὺ τὸ ἐγάζουν στὸ Κεράσοβο οἱ φίλοι μου *Γ.* καὶ *Μ. Τριανάκης*, *Δ. Νάλλας* καὶ *Θ. Σκουλῆς*. Καλέ, αὐτὸ ἄξιζε καὶ νὰ τυπόνεται. Ἔχει τόσα ὡραῖα πράγματα μέσα!

Φαντάζομαι, *Καρλόττα*, τί ὡραῖα ποὺ θὰ πέρασες ἐκεῖ στὸ χωριό, ἀφοῦ εἶχες πάρει μαζί σου καὶ τόμους μου, ποὺ τοὺς διάβαζες κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Σοῦ ἔστειλα τετράδια καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ μοῦ ἔγραψες ἐνδύο μόλις γύρισες.

Παυσῶγα Ὀδυσσεῦ, πολλὲς φορὲς εἶπα τί εἶναι ἐκεῖνα τὰ «σημεῖα» ποὺ βλέπετε στὶς ταινίες τῶν φυλλάδων σας. Τὸ ἐαναλέω γιὰ σένα καὶ γιὰ τοὺς νέους: Εἶναι προς ὁδηγίαν τῆς ὑπηρεσίας τοῦ γοάφείου μου, τῆς διεκπεραιώσεως. Ὅστε μὴν πονοκεφαλᾶτε νὰ τὰ ξεδιαλύνετε.

Ὁ *Δημ. Δ. Μισκίας* μοῦ γράφει: «Μιὰ μέρα, στὸ Σχολεῖο, ἐνῶ εἴχαμε Νεοελληνικὰ περὶ τῆς βιογραφίας τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ τῶν Ἀθηναϊκῶν του Ἐπιστολῶν, ἐπῆρα μαζί μου ἕνα τόμον σου ὁ δὲ σεβαστὸς καθηγητής μας κ. Β. Παπαγιαννίδης, ἀφοῦ μᾶς ἐδιάβασε μίαν Ἐπιστολὴν τοῦ Φαίδωνος, μᾶς ὡμίλησε ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τοῦ ἔργου σου καὶ μᾶς ἐσύστησε νὰ γίνωμε ὅλοι συνδρομηταὶ στὸ ὠφέλιμον αὐτὸ περιοδικόν». Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ τὸν καλόν μου φίλον καὶ τὸν λαμπρὸν καθηγητήν.

Μὲ μεγάλη μου χαρὰ ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀγαπημένης μας *Ἀγγελοῦς Χιωτοπούλας* (Ἀγγελικῆς Γ. Ρέβη) μὲ τὸν κ. Δημ. Πολυχρονόπουλον, δικηγόρον, μεγαλοπρεπεστάτα τελεσθέντας στὴ Χίο. Ἔλαβα καὶ τὰ κουφέτα. Νὰ ζήσουν!

Νὰ καὶ μιὰ νέα καλή μου φίλη ἡ *Καρένη Μαντεσάνου*, ποὺ μοῦ γράφει γιὰ πρώτη φορά. Βέβαια πρέπει νὰ πάρῃ ἕνα ψευδώνυμο. Κι' ἄς τὸ διαλέξῃ μὲ τὸν ἀπαμπά της, ποὺ ἤταν τόσα χρόνια συνδρομητής μου. Φαντάζομαι τὶ ὡραῖα ποὺ θὰ περνοῦν στὴν Ἀγγίνα μ' ἐκδρομὲς καὶ ἐκδρομές. Μὰ γιατὶ δὲν μοῦ ἔγραψε ὁ Κωστάκης;

Μὰ αὐτὸ λέγεται κακοήθεια! Νὰ μὲ κάμουν, μ' ἕνα ψευτίκο γράμμα, νὰ χλάψω τὸν ἀγαπητό μου *Ποδηγήματῆς Θυαλίας* γιὰ πεθαμένο ἑνὸς τὸ παιδὶ ζῆ καὶ βασιλεύει! Σήμερα μόλις ἔλαβα ἕνα ὡραιότατο γράμμα του. Τί θὰ εἶπε ὅταν διάβασε αὐτὸ προπεραισμένο φύλλο τῆ νεκρολογία σου;... Λένε πὼς εἶναι γοῦρι κι' ὁποιος κλαφτῆ ζωντανός, ζῆ ὕστερα ἑκατὸ χρόνια. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γίνωνται τέτοια ἀστεῖα. Καὶ λυπούμαι πολὺ ποὺ μόνο οἱ Ρωμιοὶ εἶναι ἱκανοὶ νὰ τὰ κάνουν. Χαρὰ στὸ γοῦστο!...

Ἡ *Τριανταφυλλένια*, ἡ παλαιὰ κι' εὐγενικιά μου φίλη τοῦ τὸ ψευδώνυμό της τόδε τῆς ταιριάζει, μετὰ τὴν ἐπισκεψή πὼ ἔκαμε στὸ γραφεῖο μου, μόλις ἔφθασε ἐδῶ ἀπὸ τὸ νησί της, μοῦ ἔστειλε ἕνα γράμμα. Τί ὡραῖο! Ἂν εἶχα τόπο θὰ τὸ ἐδημοσίευα, γιὰ νὰ τὸ διαβάσουν ὅλοι καὶ νὰ ἰδοῦν. Ἀλλ' ἀκούστε μόνο τὸ τέλος: «... Τὸ ἔργο σου εἶν' ἑνὸς ἀγώνας, τὸν ὁποῖον πρέπει ἐμεῖς νὰ ἐλαφρώνουμε, προσπαθῶντας νὰ σὲ ὑποβάλλωμε σὲ χαμηλοτέρους κόπους, ἀποφεύγοντας νὰ κάνωμαι παράπονα καὶ συνεισφέροντας Σπαρακαλῶ, δέξου σήμερα τὴν πρώτην μου εἰσφορὰ ἀπὸ δρ. 25 ποὺ σοῦ ἐστείλαν. Κι' εὐχομαι νὰ μιμηθοῦν ὅλοι τὸ παράδειγμα μου, ἂν καὶ γιὰ μερικὲς εἶναι ὑπερβολικό.»

Ὁ *Ἥρως τῆς Κουτάχειας* ἀρίστευσε στὶς ἐξετάσεις του γιὰ τὴν Γ' τοῦ Γυμνασίου. Μὰ βέβαια — λέει καὶ μόνος του — Διαπλασόπουλο μποροῦσε νἀποτύχῃ; Καὶ τώρα θυμᾶται ὅτι τὶς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ὁ κ. Λαζάρου, καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν σοῦ κ. Μακρῆ, τοὺς ἐσυστήσε νὰ πάρουν βιβλία μοῦ καὶ νὰ γίνουν συνδρομηταί μου, «γιὰ νὰ περάσουν καλὰ Χριστούγεννα», ὁ *Ἥρως τῆς Κουτάχειας* σήκωσε τὸ χέρι του καὶ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι Διαπλασόπουλο!» Κι' ὁ καθηγητής: «Νά, πάρετε παράδειγμα αὐτόν, ποὺ φρόντισε πάντα καὶ εἶναι ἠθικώτατος τῶν μαθητῶν!»

Εὖγε καὶ στὸ ἀγαπητό μου *Ἀεσόπουλο*. Πῆρε τὸν καλύτερο ἔπαινο τῆς τάξεώς του. Ἔλληνόπουλο, ἔβαλε κάτω ὅλα τ' Ἀμερικανόπουλα (γιατὶ ὁ φίλος μου αὐτὸς ζῆ στὸ Σικάγο.) Καὶ μοῦ γράφει: «Προσπαθῶ πάντα νὰ εἶμαι ὁ καλύτερος, γιὰ νὰ δείχνω στοὺς Ἀμεριανούς, ὅτι κάτι ἀξίζουμε κι' ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες!» Διαπλασόπουλο κι' αὐτός.

Κι' ἄλλο κοῦσμα... ἀνεγραφῆς: Ἡ *Ἀμαδοῦλα* τὸ καταγγέλλει. Ὁ *Μαρμαρωμένος Βασιλιὰς* ἀνέγραψε ἀπὸ τὸ ἀναγνωσματάριόν του τὰ «Χαλάσματα» τοῦ κ. Ζ. Παπανικολάου. Ἔβαλε τὸ τίτλο: «Τὸ μοιβολόϊ τῆς Πατρίδας». Ἐπρόσθεσε «πρῶτο μου ἔργο» καὶ μοῦ τὐστειλε γιὰ δικό του! Τί τοῦ λέτε τώρα; Ὅμως πρῶτο ἔργο; Μόν φαίνεται πὼς μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ, θὰ μαναγνάσετε νὰ καταργήσωμε ὁλοσδιόλου τὴ Σελίδα Συνεργασίας.

Ἡ *Μαυροῦλα* μὲ ὁλίγη τιμωρία γιὰ τοὺς καθυστερούντας τέτραδια Μ. Μυστικοῦ, θὰ ἐπρόστεγε τὸ... κρέμασμα! Τόσο θυμωμένη εἶναι μ' ἐκεῖνους ποὺ τοὺς ἔστειλε καὶ δὲν τῆς ἀναπόδοσαν. Ἠ... *Ὠρα φανεῖ* — κι' ἔχει πολὺ δίκιο, — ὅτι, «μιὰ καλὴ μητέρα ἀξιπηρετεῖ τὴν πατρίδα της πολὺ περισσότερο ἀπὸ μιὰ λογία». Καὶ τέλος μ' ἐπωτᾶ γιὰ τὰ ταγγάρα τῆς *Ρίτας*. Νεῖ, ἡ *Ρίτα* κοπιάζει... ὅταν αὐτοσχεδιαζεῖται. Στὸ χαρτὶ δηλαδή.

Ἀφιερωμένο Κῦμα, χάσηκα ποὺ σοῦ πέρασε ὁ τσουμάτος καὶ ποὺ πῆρες τόσο κακοὺς βαθμοὺς. Δὲν τοὐξερα πωὶς τὶς εἰκόνες γενικὸς τὶς λένε *παναγούδια* στὸ Πλωμάρι. Μὰ νά, αὐτὰ σᾶς εἶπε ὁ κ. Φαίδων νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε, γιατ' εἶναι ἰδιωμαστικὰ κι ἀκατάληπτα.

Καὶ σένα, *Ἀσπρο Σύννεφάκι*, σὲ συγχαίρω γιὰ τὸ λίαν καλῶς. Γιὰ τὸν ὀδοστρωτῆρα, ποὺ λές, δὲν εἶναι μόνον ὁ κρόκος κι' ἡ βοιά· ἔρχεσε τὸν κάπνὸ καὶ τὴ βρώμα, ποὺ εἶναι ἀκόμη ὀχληρότερα. Ἄλλα τὰ καλὰ κόπτοις κτώνται. Πῶς θὰ γίνονταν ἴσιοι κι' ὡραῖοι οἱ δρόμοι μας, ἂν δὲν μᾶς ἐνοχλοῦσε μιὰ φορὰ τόσο ὁ ὀδοστρωτήρας; Κι' ἔτσι γιὰ ὅλα...

Ξέρω τὶς δουλειές σου, *Ἀλιοσταγανὴ Καμέλια*, καὶ δὲν παρεξηγοῦσα τὴ σιωπή σου. Αὐτὰ τὰ περιοδικὰ οὔτε τὰ πιάνω στὰ χέρια μου, κι' οὔτε ἔχω τί γράφουν, οὔτε μὲ νοιάζει, οὔτε μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τίποτα. Ναί, ἀφοῦ δὲν ἔχῃς οὔτε ἀδελφὸ οὔτε ἀδελφή, νάγκαπᾶς τὰ ἐαδελφία σου σὰν ἀδελφια. Τὸ ἴδιο δὲν εἶναι;

Δὲν σᾶς χωρίζω ἐνῶ. *Ἔσπερε*, ἀλλὰ ἡ τύχη. Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἔγω τόπο γιὰ ὅλους, ἀπαντῶ στὰ πρῶτα γράμματα ποὺ λαβαίνω κάθ' ἑβδομάδα, μὲ τὴ σειρὰ ἐνός, ὡς ποὺ νὰ γεμίσῃ ὁ διαθέσιμος τόπος. Καὶ πάλι, ἀδιακρίτως, τὰ πανὸ στὶς «ὡραῖες ἐπιστολὲς» (ὅταν εἶναι ὡραῖα βέβαια καὶ κάπως ἐκτενῆ,) ἢ σὲ ἐνὸς «ἀσπασμὸ», ὅτεν χρειάζεται ἀπαντῶ μιὰ αὐτοπμὴν ἀπάντησιν.

Ἡ *Μεγάλη Ἑλλάς*, (ποὺ τῆς ἔστειλα καὶ τὸ βραβεῖο τῆς,) εἶχε κατ' αὐτὸς μιὰ μεγάλη καλοτυχία: ἀπέκτησε καὶ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλασεως, ποὺ τῆς τὸ χάρισε μιὰ παλιά μου φίλη καὶ φίλη της, ἡ *Χρυσῆ Καρδιά*. «Πάρ' τό, τῆς εἶπε, σὲ σέλα· εἶναι πιὸ ἀπαραίτητο, ἀφοῦ εἶσαι ἀκόμα Διαπλασοπούλα.—Καὶ θὰ εἶμαι πάντα!» ἐπροσθεσε ἡ *Μεγάλη Ἑλλάς*.

Μεγάλη χαρὰ μοῦ ἐπροξένησαν τὰ πρῶτα γράμματα νέων μου φίλων ἢ καὶ παλαιῶν, ποὺ μοῦ γράφουν γιὰ πρώτη φορά. Εἶναι τὸ *Ζελινόφωτο*, ὁ μικρούλης *Καρδιεύκ*, ποὺ γράφει ἀκόμα μὲ μολύβι· ἡ *Ρωμαντικὴ*, ποὺ κι' αὐτὴ ἐγάζει γειρόγραφη ἐφημερίδα, καὶ ὁ *Γεώργος Φωστήρας*, ποὺ πρέπει ὅμως νὰ πάρῃ καὶ ψευδώνυμο. Νὰ μοῦ γράφουν συχνά.

Ὀρφίας Ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Θαλασσινὸν Ἰδεώδες*, *Νέκτιρ τοῦ Κύκλωπος*, *Κνώσσιος*, *Βεόβρεος*, *Ἰρανία Βάρνα*, *Ἐδμόνης Καρδιανός*, *Ἄρμα τοῦ Ἠλίου*, *Ρεμβασιὰς Ψυχῆς*, *Βασιλεὺς Ἀθάνας*, *Ἀνθισμένη Μυρταιλιά*, *Μελαγχολικὴ Μουσική*, *Χλωμιασμένο Ἀγόρι*, *Ἐλπιδοφόρα Ἑλληνίς* καὶ *Β. Ἑλληνικὴ Σημαία*.—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των κόγια.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἐγὼ νὰ εὐχαριστήσω ὁλόθερμα γιὰ τὰ ξοσπαθύματά τους πολλὰ καλὰ κι' ἀγαπημένα μου παιδιά. Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω τόπο, θὰ τὰνταφέρω ἀπὸ ἐρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀότὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ πρ ὁ τὴν φορὰν στέλλονται, ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἡ πρόσφυξ τῆς Μ. Ἀσίας».—«Σπαρταρίδος».—«Προσκοπικὲς Ἀναμνήσεις».—«Ἀνθόστονον».—Ἀπὸ τὸν κύκλο μας».—«Στὸ βουνό».—«Παθήματα σοφοῦ».—«Ἀφηρημάδα».—«Ἡ ἀρχὴ τοῦ κορινθιακοῦ κιονοκράνου».—«Ἔρημος μύλος».—«Νύχτα».—Ἀπὸ τὰ Φαιδρά.—Παιδ. Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδας. —«Ἀπὸ τὴ Ζωή». Τὸ θέμα κοινό, παρμένο ὅμως καλὰ καὶ γραμμένο μὲ ἀρκετὴ τέχνη. —«Μετάνοια». Εἶπα κ' ἄλλη φορὰ πὼς ἡ ψυχολογία τῶν μεγάλων δὲν εἶναι γιὰ μικρούς. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ γράψῃ καλὰ ὅ,τι δὲν αἰσθάνθηκε ὁ ἴδιος· ἄλλως γράφει κατὰ μίμησιν καὶ κατὰ συνθήκη. Ὡστόσο ἡ «Μετάνοια» εἶναι ἀρκετὰ καλή καὶ, μονάχα δὲν μοῦ ἄρεσε τὸ θέμα, τὴν ἐνέκρινα γιὰ ἐνθάρρυνση.—«Σπαλ!».— Νὰ τὸ παιδάκι καὶ τὸ γνήσιο. Ὁ *Αἴας* πῆγε στὴ Σαλαμῖνα, ἔγραψε ἀρτιέστατα, εἰλικρινέστατα, ὅπτε εἶδε κἀὶ τὸ κομματάκι του ἔγειρε. —«Ἀντίδοση». Κι' αὐτὸ καλό, ἀληθινὸ καὶ καλογραμμένο. Τὸ τέλος μάλιστα ὡραιότατο. —«Ὁ Τροπανάκος». Πολὺ ὡραῖο. Τέτοια ὡραῖα κατὰ νὰ μοῦ στέλνετε ὅπου κι' ἂν τὰ βρίσκετε.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωσθῇ, ἂν δὲν συνοδευθῇ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ δρ. 3. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀγήνουν εἰς ἀγόρια καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια).

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀστραπηβόλον Βλέμμα (Α. ΤΟ). Ὠραία Ἑλληνίς, κ. (ΠΟ). Ὠραία Ἐνεργή, κ. (ΤΦ). Μυστήριος, ἀ. Μπάς, ἀ. (ΣΚ). Ρωμαντική, κ. (Κ). Σουφραζέττα, κ. (ΑΦ). Ἀρχὼν τῆς Κολάσεως, ἀ. Πάνος Χειμαφιώτης, ἀ. (ΠΟ). Τραγούδι τῶν Ὀρφανῶν, ἀ. (ΑΚ). Μελπομένη, κ. (ΦΣ). Ἰουλιανὸς Μεσογύχης, ἀ. (ΑΜ), Ὀρχομένιος Μινυων, ἀ. (ΑΡ). Σολεζενέρ, ἀ. (βρῆτε μει.

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων: Κλεφτόπουλο τοῦ 21, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτ. 75. Διὰ τὰς περισσοτέρας 20 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀντιλλάξουν:—ἡ Ρίτα μὲ Κοκώ, Διάναν, Δανάην, Θέλμαν, Ἥραν, Κίρκην, Ἄρην, Ὀρτενσίαν, Καρλόττάν, Νίτσαν, Ἰρίνην, Φρέδον, Ἄλλην, Ρωξάνην, Δέαν, Ἀνθεμίδα, Τριαντεφυλλένιαν, Τσάρον, Μεμφίδα, Ἴσπεμον, Κόρβερον, Ξεν. Λόρδον, Ἀγὶ Ἀξιώκην, Μοσχομάγκα Παρισίων, Σάνθης, Νεδώνα, καὶ εὐχαριστεῖ ἀπειρως ἐκείνους ποὺ τῆς κοίνωσιεροῦν τετρδιόιον.—ὁ Κνώσσιος μὲ Γραγ. τ. Ἑνώσεως, Ἔλεύθερο Πουλί, Πανελλ. Ὄνειρον, Μικρὰν Πριγκίπ. Ἀνθισμ. Πασχαλιάν, Ρολλάνδον Δυναιόν, Διαβολόταιδο, Ἀγιονυμφίτην, Φούξιαν.—ὁ Ναπολέων μὲ Ρίταν, Λαβύρινθον, Ὠραίαν Ρόδον, Σόρ Λεζινέβ, Ἀότεξόρ, Ξανθό Πριγκηπόπ., Δάφνης Σεέφ., Σηρετυέλ, Κρυφὸν Ἠοθον, Τρελ. Χορεύτρ.. Ἑλλ. Αἴσθημα, Ὀφιμον Κρίνον, Βεατρίκην, Ἔννυ Πόρτεν, Ἀνθωπόμ. Γορίλα, Καμέλια, Ροκαμβόλ, Νέον Ὄμηρον, Σόφα Ρετυέλ, Ξανθ. Βιολιστήν, Μυστικοσυλλέκτην, Ἱππότ. τ. Σελήνης, Ἐπαναστάτην, Μπερμπαντάκον, Ἀφ. Γυμνασιόπ., Ταγγό. Διαβολόταιδο, Ἀρσὲν Λουπέν, Ἐνδ, Ἑλληνα, Πιτσιρίκον, Ἰνώ, Ἱππολυτον, Τράγ. τ. Ἑνώσ. Ἐθν. Ἑνότητα, Στραβόξυλο, Ὀνειρον τ. Κύπρου, Ματωμένν. Δύσιν, Κόκκ. Κρίνον, Ἤβην, Εὐγ. Ἰδανικόν, Ἀφ. Κυπριον. Λεβίλλαν.—ἡ Ἐσμεραλδα μὲ Ρίταν, Σηρετυέλ, Σοφ Δαμολίν, Ἰουδήθ.—ὁ Φρέδος μὲ Φούριον, Φιλέρημον, Ρίταν, Ἱππόλυτον.—ὁ Ἴδιανισμὸς μὲ Φιλοπ. Ἑλληνίδα, Θύελλαν, Ἀνθεμίδα.

*Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της. Τρεχαγουρεύτανλον (χαίρω διὰ τὰς πινόδους τοῦ Συλλόγου σας καὶ περιμένω πολλά') Ὀρτενσίαν (ὄχι, συνδρομήτριαν Μ. Σ. δὲν ἔχω' σ' εὐχαριστῶ πολὺ πρὶν αὐξήσω τὴ συνδρομή, σκέφθηκες τὰ ἐξοδά μου καὶ μὲ προσέτοιψες νὰ τὸ κάμω') Βεατρίκην (τί καλά! χαιρετισμοὺς στὴ μικρή μου φίλη Χρυσούλα!). Στέλιον Ἀθανασάτον (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα γράφε μου καὶ πάντα θὰ σοῦ ἀπαντῶ, ὅπως μπορῶ') Φρεάντλην (θὰ πληρωθῇ κ' ἡ διαφορὰ μεταξὺ συνδρομῆς ἐσωτερικοῦ κ' ἐξωτερικοῦ') Ἐλεύθερο Πουλί (καλά, θὰ διαλέξω τὶς καλύτερες') Γάιον Γράκχον (ὄχι, ἄλλο δὲν μπορεῖς νὰ ξαναστείλῃς') Δεινόσαυρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· πρατῶ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς σου τὰ φύλλα τῶν ἀρασασῶν σου.) Μαύρην Ἀράχνην (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὶς ζωγραφιές· τί ὡραῖες!) Γιάννην Ρωμάντζαν (εὐχαριστοῦμε πολὺ γιὰ τὰ θυμοτικά') Καριοφόλι τοῦ 21 (ἡ διόρθωσις ἔγινε). Βοσκοπούλα τοῦ Αἴνον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἀπὸ τὸ χωριὸ τόσα περισμένω καὶ ἐκτενέστερο γράμμα) Παπαρούναν τοῦ Ἀγροῦ (δὲν γίνεται') Ι. Χ. Ἀλπαντάκην (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ λάθους') Πειρασμὸν (θερμὰ συγχαιρητήρια') Ἀνδρειωμένον Κουρμπιὲν (δὲν ἀριθμοῦνται χωριστά· εἶναι ὁ γενικὸς ἀριθμὸς τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν κ' ἔχει καλῶς') Χλωρὴ (ἐλήφθησαν μὴν ἀησοῦχῆς') Κοντὸν Γολιὰθ (σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις καὶ σὲ συγχαίρω γι

νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: *κόων, κίσις, χθών, μνᾶ, ἄξων,*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καλαμινοῦ Ἀστέρος

510. *Ποικίλη Ἀκροστιχίς*

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν Ρωμαῖον Αὐτοκράτορα:

1, Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς· 2· Ἡφαίστειον τῆς Εὐρώπης, 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος· 4, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· 5, Κρατὴς Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεώρ. Μανουσοπούλου

512. *Ἐλλιποσύμφωνον*

σευεια-ιοη-αεοη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλαργοῦ

513. *Γρίφος.*

```
 1                    α
1 μ 1                α σ α
 1   1               α   α
   1
                      ἐς
                    ἐς οὖν ἐς
                    ἐς     ἐς
                      ἐς
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καρυοθραύστου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

514. Cimême Rébus

Ἂν μεταφράσῃς γαλλικὰ τὰ κατωτέρω λέξεις καὶ προφέρῃς ὀρθῶν γρίφος, θ' ἀκουσθῇ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν γνωμικόν:

Φύλλον ἐνδόμαχος ἢ πλεονὰ διδάσκαλος· τίς ἔχει πλούσιος· σής.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ψαρομ. Δαφν κλαδε

515. Sans Consonnes

ui-oe-u-oe-i-oea-u-oeu

Ἐστάλ. ἀπὸ τ. Διαβολάκι τ. Ἠλιουπόλ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 15

207. Μελιγαλὰ (μέλι, γάλα.) — 208. Σίσυφος (σῦ, σί, φῶς.) — 209. Ἑλένη-φλένη.--210. Τὸ γράμμα Ὠμέγα.

```
211.  Ο  Τ  Ν
      Π  Ο  Ω
      ΟΥ Ι
      ΥΠΑΡΧΟΣ
      ΕΚΤ
      Η  Ο
      Γ  Α  Ν
```

212-115. Διὸ τοῦ Κιφάκος (ἢ ἄκρος) κ. ἄνος, κόσμος, κόμη, ἀκμή.-117. Σ(τ)ρ(ά)νι. (συχᾶΣΤΕ ΦΙΝΗ.)

—218. Τὸ κεφάλι του —219. Α') ΓΑΛΗ-ΑΛΕΝ (Γ'Αδος, Ἄλδ-ινα, ΑΕων, Ἠνία.) Β') ΑΛΜΑ-ΑΜΗΝ (ΛΑγωός, Ἀμώς, ΜΗνός, Ἀν-να.) Γ') Γ'ΑΛΑ-ΑΛΑΜ (Γ'Αλῆ, Ἀ-δεν, ΑΛμα, Ἀμήν.) —220. Οὐδεὶς σιγήσας μετενόησε, (οὐδ εἰ: σύ, γ' εἰς ας, μὲ τὲ νο, εἶσαι.)— 221. Páris-Paris. —222. L' esparence nous fait vivre.

ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

παρακαλοῦντα, μὴ ὑπάρχοντες πλέον εἰσπράκτορες, νὰ ἀνανεώνουν ἅμα τῇ λήξει τὴν ἐγγραφήν των, ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μου, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε διὰ κομιστοῦ, εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ὁλόκληρος δρ.). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχὺ δὲ στοιχεῖα λεπ. 4) καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 50. Ὁ χωρισμὸς στοίχος δρ. 1,50

(ΚΒ' — 621)

Σ.Ε. Ν., *Συμπορία Ἀρλεκίνου, Τριανδρία,* φεισθῆτε χθεσινοῦ. Τί ἀλλόκοτος πόλεμος! — *Συμπορία Μαύρης Μάσκας,* δεχθῆτε θερμά μου συλληπτήρια διὰ τὴν ἀμφανείαν σας.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΗΣ

(ΚΒ'—622)

Ἐπαναστάτη, αἱ ἀτειλές σου μὲ τέρπουν. Ἐὰν ἀλλάξῃς, φιλίαν ἢ πόλεμον θέλεις; Ἀπαντήσατε.

Μυστηριόδης Ἀποκρυφιστής.

(ΚΒ'—623)

ΗΠΕΙΡΩΤΟΠΟΥΛΑ, βαρυήσαιε με γιὰ νὰ ἱδρύσουμε ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ. Οἱ δεχόμενοι ἀπαντήσατε.

ΕΛΛΗΝΟ-ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΥΦΥΓΑ

(ΚΒ' 624)

Ἀφελής Κυριοπουλα, σὲ εὐχαριστῶ πολύ. Ἀνταλλάσσουμε Μ.Μ.; —Μεταφὴ Σκιλιωτάκη.

(ΚΒ'—625)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες. —Ἀόρατον Βέλος.

(ΚΒ'—626)

Εἰσερχομένη εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες —*Ἰσμήνη.*

(ΚΒ'—627)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ, ἀνακαλύφτε με· εἶμαι ὁ

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(ΚΒ'—628)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκοσμο, χαιρετῶ ἀπαξάπαντες πλὴν τῆς Μαύρης Μάσκας, τῆς ὁποίας κηρύττω τὸν πόλεμον. Φτάνει, συμμαχοῦμε;

Ἰουλιανός

(ΚΒ'—629)

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΙΜ. ΚΡΗΤΗΣ»

Προκηρύσσομεν Διαγων. Μ. Μυστικ. Προθεσμία δίμηνος. Βραβεῖα: τρία ἔργα ζωγραφικῆς. Δ)σις Τῆς ΚΒ—437.

Πρόεδρος: *Ἀεροπόρος.*

(ΚΒ'—630)

Ἀκίλλα, ὀρέ γιὰ τὸ Θεὸ κατόρθωμα! Εἶσαι Καϊρινός, ὄχι Ἠλιουπολίεις.—*Ταγγό,* σὲ φαντάζομαι ἕνα σκουλίκακι... Μ. Μυστ. δὲν στέλλω, λυπήμαι τὸ τετράδιο.

ΡΙΤΑ

(ΚΒ'—631)

Μητέρα Ἑλλάς, εἶσαι ὁ Κυφιάκος Σκανδάνης.—*Σαχλαμάρα,* σὲ ἀπαξιῶνω ἐγώ.— *Ἀρροστεφανωμένο Κῦμα,* ἀλήθεια ἄνωψις; Σοῦ συνιστῶ τὸν *Ἐπαναστάτη,* εἶναι παγωμένος!

ΡΙΤΑ

(ΚΒ'—632)

Κύριλλε Βενιέρη, μοῦ χαιρετᾶς τὴν Ἀννοῦλα καὶ Μαριώρα; —Εὐγενὲς Ἰδανικόν, χαρετίσματα στὴν Κοῦλα.

ΡΙΤΑ

(ΚΒ'—633)

Μὲ ἕνα πῆδημα τὸ πάω στὸ Διαπλασιόκοσμο καὶ χαιρετῶ αὐτόν. -Ζικοτό.

(ΚΒ' — 634)

Ἡμῶν τῶν Δασῶν, περιμένω ἀνυπομόνως τὰ ποιήματα τῶν κόπων σου.—Ζικοτό.

(ΚΒ' — 635)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΝΙΚΗΤΟΣ» ἱδρυθὲν ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπωνυμίαν. Ἐξελέγησαν:

Πρόεδρος: ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Ἐξωτερ. ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Οἰκονομικ: ΓΑΙΓΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

Προπαγ: ΑΣΤΡΑΠΗ Β. ΒΛΕΜΜΑ

Καλῶν Τεχνῶν: ΑΤΡΟΜ. ΛΕΩΝ

ΜΕΛΗ

ΩΡΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ, ΩΡ. ΕΝΕΤΗ.

Ἀντιπρόσωπος Παρατηρήματος ΑΡΧΙΤΕΜΠΕΛΗΣ.

(ΚΒ' — 636)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν καρτῶν. Προθεσμία τρίμηνη. Βραβεῖα τέσσερα: Ὁ Δικαιος χρυσοδέτος, Μιχαὴλ Στρογγώφ, ὀύο τεύχη Ἀγγλικῆς Μεθόδου, Ζιγγομάρ. Δ)σις: Χριστόφ. Γ. Κύπριον, Κολοκοτρώνη 21, Ἀθήνας.

(ΚΒ' — 637)

Μὲ τὶς ὑγείες σου, Σόρα Δεξινέβ εἶσαι ὁ Ἀλέκος Μανούσης.—Σίλλερ.

(ΚΒ' — 638)

Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων: Κόντοια, Πρίγκηπα τοῦ Ἀδυνάτου, Ἄσμα Κίρκης, ἀνταλλάσσουμε Μ.Μ.;—Βιλλάρ.

(ΚΒ' — 639)

Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, τὸ παράκαμες στὶς τοῦμπες σου πατινάζ· ἄλλο δὲν ἀκούω, κράκ! κρούχ! καὶ κάπου ὁ Μοσχομάγκας.—Ἄσμα Κίρκης.

(ΚΒ' — 640)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασιόκοσμο χαιρετῶ ἀπαξάπαντας. Ἀνακαλύπτω, βρῆτε με.

Ὄνειρον τῆς Ἀντιτοῆς.

(ΚΒ' — 641)

Μπουμπουλίνα, Νίτσα, Δ. Ματωμένη, Κική, Ἱππόλυτε, Νεῖλε, Ἀκκίλα, Μπερμπαντάκο Ταγγό, Δ. Στέφανε, Π. Πόθε. Δ. Γυμνασιόπαι, καὶ γενικῶς *Αἰγυπτιόπουλα,* ἀνταλλάσσουμε Μ.Μ. μέσῳ Διαπλάσεως καὶ ἐπιστολὴς ἀπ' εὐθείας; Δ)σις: Α Βογιοτζόγλου, ἀδειοῦχον δικηγόρον, Μαγνησία.

Εὐμένης Καρδιανός.

(ΚΒ' — 642)

Ρίτα, εἶσαι Αἰγύπτου κόρη; Ἀνταλλάσσουμαι Μ. Μ. καὶ ἰδιαιτέρως ἐπιστολὰς ἀπ' εὐθείας;—*Εὐμένης Καρδιανός.*

(ΚΒ' — 643)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασιόκοσμον ἔρχομαι προδοσιῶν: Π. Οὐαλλᾶς=Ν. Τουτουντζάκης, Μ. Τζόκεῦ=Α. Συμεωνίδης.

Εὐμένης Καρδιανός.

(ΚΒ' — 644)

Καλῶς μᾶς ἦλθες ἀπὸ τὴ Σερβία ΡΙΤΑ μας. Κάθε ἐπιτυχία σ' εὐχόμαστε στὴ Διάλεξη.

«ΠΑΡΘΕΝΩΝΑΣ»

(Παράρτημα «ΚΥΚΛΑΔΩΝ»)

(ΚΒ' — 645)

Τριανταφυλλένια: θυμωμένος; Ποτέ! Πῶς τὸ συλλογίστηκες; Περιμένω...—*Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις.*

(ΚΒ' — 646)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΠΙΣ» (ΚΑΙΡΟΝ)

ΑΠΟΓΕΛΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ:

Α' Βραβεῖον: *Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις.* Β' Βραβεῖον: *Ὑπερήφανος Ἕλλην.*

Εὐχαριστοῦμεν τοὺς λοιπούς.

(ΚΒ' — 647)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

Εὐχαριστοῦμε τὸν ΒΙΩΝΑ ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΗΝ *γιὰ τὴν δωρεά του.*

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜ. ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Προκηρύσσουμε διαγωνισμὸ Καλλιτεχνικῶν Καρτ-Ποστάλ.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟ

ΕΝΑ ΚΑΜΠΟΤΜ. ΓΙΑ 100 ΚΑΡΤΕΣ

Στοὺς στελνοντας θὰ ἀπαντήσουμε μὲ Καρτ-Ποστὰλ ἀρκετὰ νὰ ἔχουν τὶς διευθύνσεις τους μέσα

Γ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Ἐπίσης Διαγων. Μ. Μυστικῶν

ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ

Α' ΒΡΑΒΕΙΟ

«ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ» ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ

Στοὺς στέλνοντας θὰ ἀπαντήσουμε μὲ Μικρὰ Μυστικὰ ἀρκεῖ νὰ ἔχουν τὶς Διευθύνσεις τους μέσα.

Υ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΧΝ. ΓΡΑΦΙΑΣ

Μὲ βραβεῖα τελείως ἰδιαίτερα

Α' *Μία συλλογὴ ἔργων ζωγράφων.*

ΚΑΙ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΑΚΟΥΑΡΕΛΑ Σ

Β' κ. Γ' *Μὰ τρίμηνος Συνδρομὴ Δ)σις γιὰ ὅλους τοὺς Διαγωνισμ.*

ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΜΠΗΤΤΥ: 31, ΠΕΙΡΑΙΑ

ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ

Κοίτη θὰ στείλουμε στὸν καθένα *Γράφτηκε* ΜΕΛΟΣ ὁ ΑΠΕΙΡΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΘΗΝΩΝ: «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ»

ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΣ, Α. ΚΑΝΕΛΛΗΣ

ΣΜΥΡΝΗΣ: Β. ΠΑΠΑΜΙΧΑΛΗΣ

ΙΩΝΙΚΗ ΑΥΡΑ, ΦΟΝ. ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

ΠΑΤΡΩΝ: ΣΠΑΝΙΟΛΑ

ΚΟΛΛΗ: ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ, ΕΡΡΙΚΟΣ

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: ΣΥΛΛ. ΟΛΥΜΠΟΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: ΞΕΝΗ

ΑΙΓΙΝΗΣ: Α. ΜΠΕΣΗΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Λ. ΠΑΤΡΙΝΟΣ

Ν. ΦΩΚΑΙΑΣ: Ι. ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: ΚΙΚΗ

ΚΕΡΑΣΟΒΟΥ: ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΦΟΛΟ

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΕΝΩΘΗΤΕ

(ΚΒ' — 648)

Χρυσιετέ, δεχόμεθα νὰ γίνῃς μέλος τοῦ Συλλόγου μας. Καταστατικὸν ἐστάλη.

Ἀγιοναυπλίτης

(ΚΒ' — 649)

Διαπλασόπουλα, γιατί ἀργοῦτε νὰ ἐγγραφῆτε μέλη στὸ Διαπλασιακὸ Σύλλογο Σπάρτης;

Ἀγιοναυπλίτης

(ΚΒ' — 650)

Μαυρούκα, τὸ τετράδιό σου, μὲ συγκίνησε ἰδιαίτερα. Σέρβις γιατί; Δοξασμένε Τσολιᾶ, γιατί εὐχαριστῶ; — *Τριανταφυλλένια.*

(ΚΒ' — 651)

Ρίτα, σὲ παρακαλῶ, μὴν πειράζῃς τὸν *Ἐπαναστάτη.*

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΒ' — 652)

Ἀνθὴ Βιολίστρια, συγχαρητήρια γιὰ τὰ ὡραῖα Μ. Μ. «Ἐκείνου ποὺ καὶ τ' ὄνομα τὴ λευτεριὰ σκορπίζει» ἔ; Βόρα! Ἔστειλα. Ἀλληλογραφοῦμε.

Ἀνθὸς Βιολιστὴς.

(ΚΒ' — 653)

Τρελλὴ Χορεύτρια, ἔλαβα. Ὠραία. Πῶς νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀγελία μου;

Ἀνθὸς Βιολιστὴς

Τύπος ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΣΑ